

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

A Nagy Magyar Államférfi halálának 50. évfordulóján

1
8
6
8
K
E
N
D
E
R
E
S

1
9
5
7
†
E
S
T
O
R
I
L

Horthy Miklós kormányzó úr beszédéből:

„A magyar nép önfeláldozó hazaszeretete átsegítette nemzetünket egy ezredév harcokban és küzdelmekben oly gazdag évszázadain. Istenbe vetett hitünk és nemzetünk jövője iránt érzett törhetetlen bizalmunk, élni akarásunk megadja nekünk az erőt ahhoz, hogy az országra és az egyes polgárookra ma oly súlyosan nehezedő gondok közepette is tovább küzdjünk és dolgozzunk egy jobb jövőért. E sok kálváriát megjárt nemzet bízik sorsának javulásában és megőrizve erkölcsi integritását, a nemzeti egységben összeforrva, ki fogja vívni a maga igazát.”

(Az 1931. évi július hó 18-ra összehívott országgyűlés felsőházának irományai I., Bp. 1932 1-4.)

Megkésett nekrológ vitéz nagybányai Horthy Miklós halála 50. évfordulójára

Idén lesz kerek ötven esztendeje, hogy nagy önuralommal viselt méltatlan és igazságtalan portugáliai száműzetésben, Estorilban elhunyt vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország volt kormányzója. Horthy a magyar történelem során, nem számítva az Erdélyben működő Lodovico Grittiti, ötödikként viselte ezt a méltóságot, melyet

A HORTHY-NEMZETSÉGI
CÍMERE.

elődei: Hunyadi Jánostól, Szilágyi Mihályon és Ampringen János Gáspáron át Kossuth Lajosig alig pár hónapig mondhattak magukénak. S bár a magyar történelem, Kölcseyt idézve, tele volt zivataros századokkal, talán egyetlen kormányzónak sem kellett olyan kilátástalan helyzetben átvennie hivatalát, mint Horthy

Miklósnak, talán egyetlen kormányzónak sem kellett kikormányoznia hont olyan mély süllyedésből, mint neki.

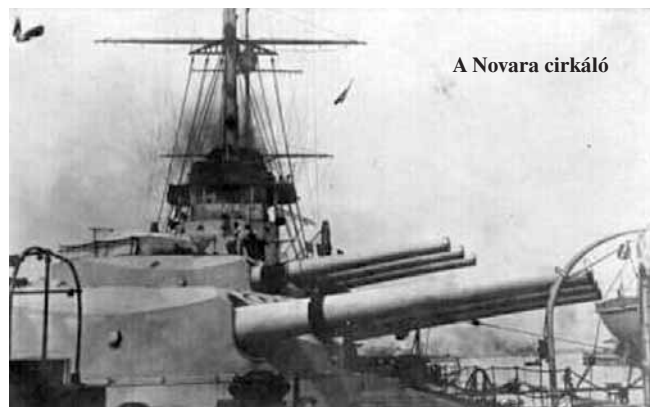
A Deák Ferenc által tető alá hozott kiegyezés után egy évvel, 1868. június 18-án középnemesi családban, Kenderesen született Horthy Miklós nem készült politikai pályára. Alapiskoláit bevégezve, dacolva a tisztelt szülői ház akaratával, de végül is megszerezve az uralkodó hozzájárulását, s beiratkozott a Fiumei Tengerészeti Akadémiára, mely mélyreható hajózási ismereteket és mélyen gyökerező emberi tartást adott számára. Tehetségének és kitartásának köszönhetően tengerészeti pályafutása meredeken ívelt felfelé, melynek érdekes kitérője volt a konstantinápolyi diplomáciai hajón teljesített szolgálat. Ez idő alatt írott – éleslátást és politikai rátermettséget bizonyító – jelentései felkeltették az agg uralkodó, I. Ferenc József figyelmét, aki végül 1909. és 1914. között maga mellé vette szárnysegédnek.

Családi kép: Horthy István, Horthy Miklós, Horthy Istvánné a karjában Istvánnéval, Horthy Miklósné (1941. jún. 10.) – H. M. Emlékiratai c. könyv

A háború kitörésekor saját kérelmére, Horthy visszakerül a haditengerészethez Polába (Pula), ahol először a Habsburg csatahajó, majd a Monarchia legmodernebb és leggyorsabb hajójának, a Novara cirkálónak lesz parancsnoka. Megbízatai, hadi vállalkozásai során nem csak a sikerre törekszik, hanem ellenfelei ellenkező példáját nem követve nem gépfegyvertűzzel, hanem mentőcsónakkal igyekszik le rövidíteni a hullámokon vergődő, bajba jutott elenséges tengerészek

szenvédeiseit. Beosztottai rajongva szeretik, ellenfelei félelemmel vegyes tisztelettel említik. Legnagyobb sikerét – mely a Monarchia flottájának is legnagyobb sikere – az Otrantói-szorosban az antant hatalmak által felállított tengeralattjáró-zár feltörésére indított vállalkozása hozza meg 1917. május 15-én. Emberségére jellemző, hogy amint a csatában szerzett sebesülése ezt lehetővé teszi, meleg hangú levélben fejezi ki mély együttérzését a Novarán, csatában elesett első tisztje, Szuborits Róbert édesapjának.

A Novara cirkáló

Bár 1918-ban, a magyar építésű Szent István csatahajóval az élen indított vállalkozása árulás, vagy balszerencse folytán kudarcba fullad (a Szent Istvánt a Rízz, olasz kapitány által vezetett torpedórombolótól két torpedótalálat éri, minek következtében az hullámsírba száll), az új uralkodó, IV. Károly, a Monarchia hadiflottájának főparancsnokává nevezi ki, altengernagyi rangban. Így neki jut az a hálátlan szerep, hogy 1918. október 31-e délutánján, amikor Pesten eldördülnek a gr. Tisza István életét kioltó lövések, az uralkodó parancsára átadja a Monarchia hadiflottáját a frissen alakult Délszláv Nemzeti Tanács képviselőinek. Horthy Miklós életében, s sajnos Magyarország életében új korszak kezdődik.

A háborús vereség, megfejlve Károlyi Mihály őszirózsás forradalmával, majd Kun Béla kommunjével, anyagi és erkölcsi mélypontra juttatja az országot, mely felett Damoklesz-kardjaként csüng a környező utódállamok és a törekvéseiket szentesítő antant-hatalmak által megfogalmazott békediktátum rémálma, mely rémálom majd Trianonban válik valóra.

A Kenderesre visszavonult Horthy átmeneti nyugalmát Károlyi Gyula gróf felkérése szakítja meg: vállalja el az Aradon, majd Szegeden szerveződő kormány hadügyminiszeri posztját.

Horthy igent mond a felkérésre, s megkezdí a kommun romjain a Nemzeti Hadsereg megszervezését, majd egy kormányátalakítás után megkapja annak fővezéri tisztét. E hadsereg élén vonul be 1919. november 16-án a románok által előző nap kiűrtett Budapestre, s a lelkesen éljenző tömeg előtt a Szent Gellért téren elmondja szállóigévé vált beszédét, melyben tetemre hívja a „*megtévelyedett fővárost, mely elárulta nemzeti színeit, s vörös rongyokba öltözött*”. De rögtön meg is hirdeti a megbocsátást, megteremtve ezzel az egész nemzetet átölelő összefogást, mely végül is rövid idő alatt a konszolidációhoz vezetett.

E fogadtatás után szinte természetes, hogy a nemzetgyűlés elsőpró többséggel (141 szavazatból 131 Horthyt támogatja) a királyság államformájának fenntartása mellett, kormányzónak választja. Horthy gr. Teleki Pállal, gr. Bethlen Istvánnal, gr. Klebelsberg Kunóval, Korányi Friggyessel és számos más munkatársával hozzálat az egymásra tornyosuló bajok, gondok megoldásához. Leállítatják a kommun vörös terrorja által kiváltott fehérterroret, elfogadásra kerül a numerus clausus, mely egyetlen nemzetiiség ellen sem irányulva, mindössze azt írja elő, hogy a nemzetiiségek számaránya a felsőoktatásban igazodjon azoknak a társadalom egészében elfoglalt részarányához. Több, mint ötezer népiskola kezd meg működését. Hazakerülnek a határokon túlrá került egyetemünk, megteremtve a harmincas évek nagyszerű magyar tudósgenerációjának lehetőségét: Neumann, Teller, Wiegner, Szilárd Leó, s a sor hosszan folytatható. Újra indul a gazdasági élet, a határok megvonásával az út- és vasútvonalakon újra megindul az áru- és személyszállítás. Megindul a folyami hajózás, mely idővel kijut a tengerekre is. 1926-ban bevezetésre kerül az új fizetőeszköz, a pengő, mely szinte a háború utolsó órájáig értékálló marad, közel a svájci frankhoz. Szociális ellátórendszerek teremődnek meg: OTI, MABI, OTBA, ONCSA. Művészek, írók sokasága viszi szerte a világba a magyarság jó hírnevét: elég csak Babits, Kosztolányi, Juhász Gyula, Karinthy, Csontváry-Kosztka, Aba Novák, Szent-Györgyi, Bartók vagy Kodály nevét említeni.

De az ég megint kezd beborulni Magyarország felett. A nagy gazdasági válság megakasztja a gazdasági fejlődést, az Anschlusszal pedig egy olyan birodalom szomszédjává válunk, mely birodalom ugyan támogatja a Trianonban elszenvedett sérelem orvoslását, de annak ára és következménye akkor még nem látszik. (Ahogy 1989-ben nem látszottak Nyugat-Németország számára Kelet-Németország várva várt visszatérésének következményei, vagy ha látszottak is, egy nép, egy nemzet újraegyesülési vágyával nincs mód, s nem is szabad szembefordulni.)

Horthy mégis megpróbálja a lehetetlent: jó hajósként, jó kormányosként megpróbálja átvzetni az ország hajóját a két rossz, Scylla és Caribdis, a barna és a vörös vész semmi jót nem ígérő sziklái között, s mindezt úgy, hogy a képzeletbeli legénység, a nép, az egyik sziklát ijesztőnek, a másikat barátságosnak látja. Az ország népe emlékezetében még él a vörös vész saját bőrén 1919-ben megtapasztalt keserű emléke, a másik oldalról pedig hallja azokat a szirén-hangokat, melyek a nemzeti fájdalom – Trianon – kínját ígér meg-szüntetni. Íme a csapda! A csapda, melynek ajtaja akkor kezd becsapódni, amikor a még négyhatalmi müncheni egyezmény után az első, majd a második bécsi döntéssel, egyértelműen Hitler személyéhez köthetően, kezdenek visszatérni magyar területek: a Nagyságos Fejedelem váro-

sa, Kassa, Szent László városa, Nagyvárád, a kincses Kolozsvár, Székelyföld; Zrínyi Ilona várán ismét magyar lobogót dagaszt a szél, s Bácska aranykalásza ismét magyar asztalra teremnek kenyeret. De tudni kell, hogy Horthy nem könnyen sétál be a csapdába: 1938-ban nemet mond Kielben a feldarabolás előtt álló Csehszlovákia neki felkínált szlovák területeinek elfogadására, s nem nyitja meg 1939-ben az utat a német csapatok előtt Lengyelország magyar területről való megtámadásához.

De a számlát egyre nagyobb részletekben fizetni kell: külpolitikailag és belpolitikailag egyaránt. Kifelé hű szövetségesnek kell mutatkozni, befelé pedig meghozni azokat az intézkedéseket, melyek egy esetleges megszállást a lehető legmesszebbre tolnak ki. Megkezdődik a gazdaság átállítása a háború – egyelőre az általunk még nem viselt háború – szükségleteinek megfelelően; s megkezdődik olyan törvények, pontosabban a zsidótörvények bevezetése, melyek Hitler felé azt a képet mutatják, hogy Magyarországon a dolgok az ő elvárásai szerint alakulnak. E szégyenletes törvények, melyeket a parlament hoz, Horthy, mint államfő jogkör hiányában csak aláír, korlátozzák zsidó honfitársainkat az élet számos területén, de közvetlen életveszélyt nem jelentenek. Jellemző, hogy 1942. késő nyarán, már egy évvel a legszigorúbb III. zsidótörvény életbe lépése után, Budapesten élénk zsidó kulturális élet folyt, miközben a szomszédos Szlovákia fejpénzt fizetett a németek által deportált ottani zsidók után. Zsidó honfitársaink sorsa majd a német megszállás után, 1944. márciusában fordul válságosra, s a nyilas hatalomátvétel, 1944. október 16-a után válik tragikussá. De e két dátum között Horthynak még nyílik arra módja, hogy a németek által megszállt Európában egyedülként (!) reguláris haderő, Koszorús Ferenc vezérkari ezredes páncélos alakulatainak alkalmazásával megmentse a budapesti zsidóságot, azaz 200-250 ezer életéért reszkető embert.

A háború 1941. nyarán válik Magyarország számára elkerülhetetlenné. Nem is Kassa bombázása, nem a Budapest felé tartó gyorsvonat Kőrösmezőnél történt meggép-puskázása, hanem az a körülmény kényszeríti ki, hogy a Szovjetunió elleni német háború megindulása napján Szlovákia és Románia, mely országoktól, Hitlernek köszönhetően jelentős területek tértek vissza, csatlakozik a németekhez. A csapda ajtaja ekkorra teljesen becsapódik. Ami ezutáni feladat: a háborúban való legkisebb arányú részvétel elérése, ember, anyag és az ország megóvása. De itt már a mozgástér kicsi: a Gyorshadtest felmorzsolódik, a II. magyar hadsereg pedig ottmarad a Don-kanyarban. A német vereség egyre nyilvánvalóbb és Horthy megkezdí a háborúból való kiválás előkészítését. A nyugati szövetségesek felelőtlen, balga módon minduntalan a szovjetekhez utasítják Horthyt, pedig tudhatják, hogy sem a Kormányzó, sem a politikai elit, de még az egyszerű nép sem akar azokkal szóba állni, akik egyszer már nyakára hozták Kun Bélát és pribékjeit. Amikor mindez a németek előtt kitudódik, életbe lép a Margarethe-I terv: Magyarország megszállása. Magyarország elveszíti szuverenitását. Innentől a teljhatalmat Edmund Veessenmayer és Adolf Eichmann gyakorolja.

Horthynak azonban még két kétségbeesett akcióra van ereje: az egyik a budapesti zsidóság már fent említett megmentése 1944. július 6-án, hogy a 9-én Budapestre érkező Raoul Wallenbergnek és számtalan segítőjének legyen ki-

ket megmenteni, a másik a sajnos eredménytelen október 15-i kiugrási kísérlet, mely ismerve a németek, és a német hírszerzés aktivitását, az általuk megszállt és létfontosságúnak tartott országban csak bukásra lehetett ítélve. Az eredményt ismerjük: Horthyt addigra egyetlen élő gyermeke életével zsarolva, rá meredő puskacsővekkel fenyegetve lemondásra kényszerítik, s olyan papírt íratnak alá, mely olyan embert juttat a hatalomba, akivel korábban Horthy egy levegőt sem volt hajlandó szívni: Szálasi Ferencet.

Horthy és családja sorsa innentől a németek, majd az amerikaiak kezébe került. Tudjuk, Horthyt a Nürnbergi Nemzetközi Bíróság nem vonta háborús bűnösneként felelősségre, csak tanúként hallgatta ki Veessenmayer bűnpereiben. Amikor a kommunista Jugoszlávia szeretne volna háborús bűnösnek kikérni, maga Sztálin intette le Titót, s ugyanezt tette a magyar kommunistákkal.

Végül is a család Portugáliában telepedett le, megélhetését John Flournoy Montgomery volt amerikai nagykövet, és Apponyi Madelen által életre hívott alapítvány teremtetette meg, melynek legnagyobb befizetője, több más gazdag zsidó mellett, Chorin Ferenc, a dúsgazdag magyar zsidó gyáros volt.

Horthy Miklós teljes visszavonultságban élt Portugáliában, 1949-től; azóta Magyarországon is megjelent emlékiratain dolgozva. Az 1956-os forradalom híre lelkesedéssel és reménnyel töltötte el, majd a bukás hírére mély apátiába esett, s noha orvosai szervi bajt nem állapítottak meg, 1957. február 9-én hajnalban csendesen elhunyt. Hamvai a lisszaboni Angol Katonai Temetőbe kerültek, s a sírt ritkán oda-vetődő magyarok, mély megilletődéssel keresték fel. Felesége, a finom szépségű jószácsi Purgly Magdolna 1959-ben követte férjét, s ahogy az életben, úgy a sírban is melléje került.

A hamvak hazahozatalára az időközben elhunyt kisebbik fiuk, ifj. Miklós hamvaival együtt, 1993-ban került sor annak a vitéz Szimon Miklós hosszújártú tengerészkapitánynak a kezdeményezésére, aki 2005. február 10–11-e éjszakáján, máig tisztázatlan körülmények között hunyt el Passauban. A hazahozatalt anyagilag még támogatta vitéz Dávidházy András és vitéz lovag dr. Juba Ferenc kapitány. A Horthy család újratemetésére 1993. szeptember 4-én került sor Kenderesen, a családi kriptában, mikor is addig sosem látott tömeg kísérte utolsó útjára Magyarországot, pontosabban a Magyar Királyság utolsó Kormányzóját.

Nyugodjon békében, itthon!

Ha életútját, erkölcsi tartását, emberi nagyságát, hazaszeretetét röviden kellene összefoglalni, azt legjobban az általa papírra vetett gondolatai felidézésével lehet. Gyerekként, a Debreceni Református Kollégium III. osztályában, 9 évesen ezt írta füzetébe: „Hírnév, kincs, dicsőség nem adhat földi boldogságot, önmagunkban kell azt keresnünk, a szív nyugalmaiban...”. Élete alkonyán pedig, a portugáliai Estorilban, ezt írta: „Gondolataim az Atlanti-óceán partjáról szüntelenül hazaszállnak a Duna-Tisza partjaira, édes hazámba, melyet a világ legszebb országa sem pótolhat. Itt naponta látom a tengert, eredeti élethivatásom annyira kedvelt életemét, és gyönyörködöm benne. Mély a tenger és végtelen... De mélyebb szeretetem, mely szülőhazámhoz fűz, és végtelenebb vágyódásom, mely a magyar földre és s magyar nép körébe hazavonz!”

Dobai Miklós
Horthy Társaság elnöke

A Vitézi Rend

87 évvel ezelőtt, 1920-ban alapította nagybányai Horthy Miklós, a Magyar Királyság frissen választott ötödik kormányzója a Vitézi Rendet, hogy „örökké égő oltárt” emeljen a lángoló, s ha kell, önfeláldozó hazaszereteteknek.

Az adományozott vitézi cím mellé vitézi telek is járt, melyet a legidősebb fiú örökölhetett, s mely nem csak oszthatatlan volt, de nem volt megterhelhető sem. A vitézi telkek földjeit közadakozásból adták össze. Az első adományt Karcag városa tette, alább következzenek a részletek:

Részlet Karcag város díszközgyűlése jegyzőkönyvéből:

„Mi a Szabad Nagy Kunok hajdani székvárosának, Karcag rendezett tanácsú városának képviselőtestülete, adjuk tudtára mindenkinek, akit a jelenben illet, vagy a jövőben illetni fog, hogy

1920. év március hó 15-én tartott díszközgyűlésünkben osztatlan lelkesedéssel hozott 40/1920. határozatunkkal Főméltóságú nagybányai Hort-

hy Miklós Kormányzó úrnak a magyar nemzet régi óhajának teljesítése – a Magyar Nemzeti Hadsereg megteremtése, Magyarországnak bölcs és igazságos kormányzásával szerzett, soha el nem hervadó érdemeinek megörökítésével – másrésről pedig a nemzeti eszme és hősi vitézség kiváló képviselőjének mindenkorai megjutalmazására Nagy-Kun-Karcag város határában felajánlott és Ófőméltósága által kedvesen fogadott száz katasztrális hold földterületet, mai alant írt helyen és napon tartott díszgyűlésünkben, városunkat jelenlétével megtisztelő Főméltóságú nagybányai Horthy Miklós Kormányzó úrnak, ezen okiratokkal örökre és visszavonhatatlanul átadtuk és rendelkezésére bocsátottuk.

Miről kiadtuk ezen egyhangulag elfogadott adományozó oklevelünket.

Kelt Karcagon, 1920, április hó 13-án tartott díszközgyűlésünkön.

Dr. Szánthó József s. k. polgármester, Hajnal István s. k. v. főjegyző, dr. Rimaszombati István s. k. v. jegyző, Simon Aladár s. k., Törő Sándor s. k., Horváth Ferenc s. k., Csontos Imre s. k., Hajdu József s. k. stb.”

(Forrás: „A tízéves Vitézi Rend, 1921–1931” című könyv, 60–61. oldal)

Dobai Miklós

Kenderes, a Horthy család újratemetése

Fotó: Horváth Imre

1993. szeptember 4.

Horthy Miklós Kormányzó úr, Felesége és ifj. Horthy Miklós újratemetésére birtokán, Kenderesen kerülhetett sor 1993. szeptember 4-én.

Kormányzó úr végakarata szerint – amikor már nem tapossák bolsevik csizmák az országot – magyar földben szeretnének végnyugalmat találni.

1993. óta a minden év szeptember 4-ét követő hétvégén rendezik meg az újratemetés évfordulóján az emlékünnepeket.

2006. szeptember 10-én, mint azóta minden évben, tömeges rótták le kegyeletüket, hajtottak fejet összmagyar-ságunkért, nemzetünk egységéért, Magyarország feltámasztásáért küzdő Kormányzó urunk síremléke előtt.

2006. szeptember 10.

A Történelmi Vitézi Rend Erdélyi Országos Törzsszéke az erdélyi magyarság adományaként kopjafát állított, megemlékezve arról, hogy Erdély jelentős része visszatért négy évre az anyaország fennhatósága alá. Ez volt az a „szép magyar idő”, melyre most is szívesen emlékeznek Erdélyben is.

Az ország minden részéből érkeztek intézmények, civil szervezetek képviselői, s magánemberek, akik fontosnak tartották – és tartják, hogy Kormányzó Úrra emlékezzünk.

2007-ben, immár hagyományosan, Kenderesen újra emlékezzünk – és emlékeztetünk!

V. T.

Fotó: Tolnai Eta

Emlékmise Kormányzó Úr halálának 50 évfordulóján

Budapest, Szent István Bazilika, 2007. február 12.

A Történelmi Vitézi Rend bevonulása a Bazilikába

Az elszakított országrészek képviselői közül az erdélyiek bevonulása

A 64 vármegye zászlói

A Horthy Miklós Társaság szervezésében, a Történelmi Vitézi Rend, a Magyar Tengerész Egyesület, a Magyar Cserkész Szövetség Teleki Pál Cserkészközössége, valamint számos lovagrend és társaság részvételével vitéz nagybányai Horthy Miklós halála évfordulója alkalmából 2006. február 12-én, vasárnap, déli 12 órakor a Szent István Bazilikában emlékmisét tartottak.

A szentmisét Szabó Géza protonotárius-kanonok úr, a Szent Jobb óra celebrálta, református részről ígét hirdetett és megemlékezett Csuka Tamás református tábori püspök, nyugállományú tábornok. Közreműködött Hegyesi Hudik Margit énekművész.

A szentmisén részt vett özvegy Horthy Istvánné főméltóságú asszony, valamint a Kormányzó úr unokája, ifj. Horthy István és családja.

Horthy Miklós Társaság
Dobai Miklós
elnök

Meghívó – Előadás-sorozat

Horthy Miklós Kormányzó úr halálának 50. évfordulóján a Történelmi Vitézi Rend Budai Törzsszéke négy előadásból álló előadás-sorozattal tiszteleg a nagy államférfi emlékének

Az első rendezvényre 2007. március 14-én került sor, Horthy a katona – címmel.

Szervezők: v. Hanzely-Kovács Attila és Szabó Tamás

Előadó dr. Ravasz István alezredes úr, hadtörténész.

Ünnepi megnyitó: v. Hunyadi László Főkapitány úr.

Óriási érdeklődés mellett zajlott az első rendezvény; alezredes úr lenyűgöző előadása a jelenlévőket a hallottak további megbeszélésére ösztönözte.

Március 15. kapcsán a „Talpra magyar” – v. Cseresnyés Pál tb. törzskapitány úr szavalata zárta az eseményt.

dr. Ravasz István alezredes úr, hadtörténész és v. Cseresnyés Pál tb. törzskapitány

Az előadássorozat következő időpontja: 2007. május 10, délután 17.30

Előadó: Zeidler Sándor, a Történelmi Vitézi Rend székkapitánya. Téma: A Kormányzó úr kitüntetései (vetítéssel egybekötött előadás). Helyszín: MOM Művelődési Ház, 1124 Budapest, Csörsz u.18.

Mindenkit szeretettel várunk!

Könyvajánló

HORTHY MIKLÓS

Emlékirataim

Első kiadás:

Buenos Aires, 1953

Második kiadás:

Toronto, 1974

Harmadik kiadás:

Budapest, 1990

Európa Könyvkiadó

HORTHY MIKLÓS

Alapkiadás:

Horthy Miklós.

Singer és Wolfner

Irodalmi Intézet Rt.

kiadása

Budapest, 1939

A könyv v. Radnóczy Antal főkapitány úr ajánlásával és Herczeg Ferenc előszavával.

A hasonmás kiadás kiadója:

Vitézi Szék Budapest, 2001.

Felelős kiadó:

vitész Hunyadi László Országos Törzskapitány

(Megrendelhető a szerkesztőség postacímén,

ára 3500 Ft.)

Filmajánló

HORTHY A KORMÁNYZÓ

Koltay Gábor filmje

„Szeretettel,
türelemmel,
megértéssel és
igazságossággal.”

gyártó és forgalmazó
KORONA FILM

1026 Bp., Gábor Áron u. 8.
Telefon/Fax: (06-1) 200-8403
E-mail: kfilm@hu.inter.net

Don-kanyar: a magyar nemzettragédia

A 2. magyar hadsereg harcai 1943. január–február

A szovjet hadvezetés újabb csapást akart mérni a sztálingrádi csapássorozattól megrendült német hadseregére. Így előkészítették az osztrogozsszk-rosszosi hadműveletet, melynek céljaként az olasz 8. hadsereg még védekező részeinek és a 2. magyar hadsereg bekerítését jelölték meg. E célból három helyen: Urivnál, Scsucsjénél és Rosszosnál kívánták áttörni a szembenállók arcvonalát. Ehhez a támadássorozathoz kellett csatlakoznia a voronyezs-kasztornojei hadműveletnek, mely a német 2. hadsereg körülzárását és megsemmisítését eredményezte volna. A támadásban résztvevő szovjet erők (a 40. hadsereg, a 18. lövészhadtest, a 3. harcokosi-hadsereg és a 7. lovashadtest csapatai) Urivnál élőrőben 3,5:1, tüzérségben 10:1, Scsucsjénél élőrőben 3:1, tüzérségben 7:1, arányú túlerőt vonultattak fel. Mindehhez járult 312 **harckocsijuk**, mellyel szemben a magyar hadsereg első vonalában egyetlen páncélos sem volt!

A 2. magyar hadsereg 200 km hosszú védőszakaszt kapott. Északon a német 2. hadsereg, délen az olasz 8. hadsereg volt a szomszédja.

Kovács Gyula, a hadsereg vezérkari főnöke május 21-én a 2. magyar hadsereg veszteségeit a következőkben jelölte meg: 28 044 sebesült, kb. 26 000 hadifogoly, 41 972 fő véres veszteség. Összességében elmondhatjuk, hogy a hadseregnek a keleti fronton töltött ideje alatt kb. 120 000 fő esett ki a csapatok kötelékéből. Az anyagi veszteség kb. 70%, a nehézfegyverzet és a páncélosok csaknem teljes egészében elvesztek. Azt kell mondanunk, hogy a hihetetlenül szélsőséges időjárási és ellátási viszonyok közepette elért eredmények messze meghaladták a hadsereg lehetőségeit. A 2. magyar hadsereg mindenki számára váratlanul sokáig tudta védeni Ilovszkojét, Osztrogozsszskot és a III. hadtest körvédelmi állásait. Ezzel jelentős idővesztést okozott a szovjet csapatoknak, amelyeknek nem sikerült a sztálingrádi katlanhoz hasonló gyűrűbe fogniuk és felmorzsolniuk sem a magyar 2. hadsereget, sem a német 2. hadsereget. Némi szerencsével a magyar alakulatok ki tudtak törni a bekerítésből, s ezzel elkerülték a teljes pusztulást, amelynek fenyegetése mindvégig fölöttük lebegett.

Honvédeink helytállása méltó az őket követő nemzedékek minden elismerésére!

Csak remélhetjük, hogy a magyar katonáknak idegen érdekekért nem kell majd távoli országok, kimondhatatlan nevű helységeinek határában, idegen csillagzatok alatt, szélsőséges éghajlati viszonyok között véreznük!

Irodalom:

Szabó Péter: Don-kanyar Bp. Zrínyi é.n.,

Lajos Árpád: Emlékezés a 2. magyar hadseregére. 1942/43. Bp. Zrínyi. 1989.,

Révai Új Lexikona: *Don kanyar*.

Fotó: Tolnai Eta

Észak-Dunántúli Törzsszék

Mány, 2007. február 10.

A Történelmi Vitézi Rend képviseletében megjelent többek között v. Dékány Ágoston Országos Törzskapitány v. Miklósi Zsolt Mikós Buda Törzskapitánya.

Megemlékező beszédet mondott dr. Szabó József János alezredes. Díszőrséget adtak a Szolnoki Hagyományörző Egyesület tagjai A rendezvény szervezője: v. Sz. Kovács Ferenc v. hdngy

Dél-Dunántúli Törzsszék megemlékezése a doni tragédiáról

Csóka János pálos atya mutatta be az engesztelő szentmisét az elesett áldozatok lelki üdvéért.

A szentmise után a II. Világháborús Emlékműnél folytatódott az emlékezés koszorúzással egybekötve.

Vitéz Horváth Gyula, a Vitézi Rend törzskapitánya köszöntötte a megjelent gyülekezetet. Az emlékező ünnepségen részt vett több politikai, egyházi és világi személyiség is.

A doni helyzetről keveset tudtunk meg a híradásokból. Inkább hazaküldött sebesültek mondták el átélt tragédiáikat. Az akkori újság, rádió nem beszélt az akkori katasztrófáról, csak „visszavonulást” emlegettek.

Egy német politikus mondta: A háború a politika folytatása más eszközökkel. De ő nem számolt az áldozatokkal! A doni katonák nem fasiszta rablók, hanem életüket áldozott hősök!

v. Szalay Lajos

református tábori lelkész, nemzetőr őrnagy

Kitörés – 1945. február 11. A „becsület napja”

A védők hőies helytállása folytán, akiket magyar részről Hindy Iván vezérezredes vezetett, Budapest ostroma rendkívül hosszan elhúzódott, értékes heteket, ezzel együtt Európában értékes területeket mentve meg a szovjet csapatok elől. Az ostrom alatt a védősereg száma jelentősen lecsökkent. Pest területeit 1945. január 18-án fel kellett adni, amikor a vörös hordák már majdnem teljesen elfoglalták a várost. A védelem már csak Budára összpontosult, a védők már szinte csak a Várhegyet tartották ellenőrzésük alatt. Február 10-ére az élelem teljesen elfogyott, lőszer már alig volt. Választhattak: vagy megadják magukat, esetleg harc nélkül lementeszározzák őket, vagy kitörnek. A fegyverletétel teljesen érthető lett volna. A három hónapja szinte egyfolytában harcban álló, éhező katonák a teljes kimerültség határán álltak. Ha kitörnek, egy nap alatt kell megtenniük azt a távolságot, amit a szovjeteknek 50 nap alatt sikerült. Mindezt tüzéségi előkészítés és fedezet nélkül, az emeleteken és háztetőkön lévő ellenséges lövészekkel, beásott és mozgó harckocsikkal szemben, csupán egy-két saját harckocsival támogatva, úgy, hogy kézi fegyvereikhez is csak pár darab lőszer maradt. Ha megadják magukat, egyszer valahogy hazakerülnek, de valószínűleg életben maradnak, mert a megszállók „csak” az SS katonákat és a sebesülteket mészárolták le

azonnal. De ők nem ezt az utat választották. Ha megadják magukat, annak a hatalomnak a lába elé teszik le a fegyvert, amelynél bestiálisabb még soha, sehol nem fordult elő a történelemben. Hindy Iván szavaival: „A kommunizmus az én szememben és elképzelésemben csak a rablást, a gyilkosságot, és mindenekelőtt a teljes vallástalanságot és ezen túlmenően az erkölcsi fertőt jelentette.” Egy ilyen hatalom elé még akkor sem voltak hajlandók letenni a fegyvert, ha a kitörés rendkívüli kockázattal járt.

1945. február 11-én este 8 órakor megindult a kitörés. A 43 900 katonából körülbelül fele-fele arányban voltak a magyarok és a németek, az összlétszám negyedrésze sebesült. A főparancsnok és a vezérkar 500 SS katonával kíséretében próbálkozott meg a kitöréssel az Ördögárokra keresztül. A vörös csapatok azonban számítottak a kitörésre, de az is elképzelhető, hogy a hadművelet részleteiben elárulták. Három védelmi lépcsőt alakítottak ki. Az első a Széll Kálmán térenél (ma Moszkva tér) volt – erre haladtak az első csapatok fő részei. A házak tetején és felső emeletein elhelyezett géppuskák iszonyatos tüzet zúdítottak a nyugat felé igyekvő katonákra, amelyek kiváló célpontot nyújtottak a fentről tüzelő oroszoknak. Ugyanez történt az Olasz fasorban is (ma Szilágyi Erzsébet

fasor), ahol az áttörés szintén rendkívüli véráldozatot követelt, és a fasor végén, a Szent János kórháznál beásott T-34-esek és nehézfegyverek várták a német-magyar csapatokat. Viszonylag könnyen ment az áttörés délnyugat felé, igaz, arra nem is terveztek kitörési útvonalat, Wolff alezredes akkor vezette arra csapatait, amikor már látszottak az Olasz fasor veszélyei. Egyes csapatok a fogaskepek vonalán igyekeztek nyugat felé, kevés sikerrel – arra található a legtöbb tömegsír. Az Ördögárokban haladó vezérkarnak a jelentős szovjet erőösszpontosítás miatt sem sikerült a kijutás.

A Pilisben húzódó német-magyar vonalakat csak kevesen, mintegy 700-an (!) érték el. A szovjet hadsereg összesen 20 000 foglyot ejtett a harcok során. A többiek valószínűleg mind meghaltak, bár a tömegsírokban csak töredéküket találták meg.

A Kitörés Emlékművénél (Mány) díszőrséget adnak a Történelmi Vitézi Rend és a Szolnoki Hagyományőrzők

Kegyeleti koszorúzás a budaörsi német-magyar katonai temetőben

Németország nemzeti ünnepe alkalmából, 2006. november 19-én a német nagykövét és a katonai attasé

a hazánkban elesett német katonák emlékére kegyeleti megemlékezést tartott a budaörsi német-magyar ka-

tonai temetőben. 1945. februárjában a szovjet csapatok által ostromgyűrűbe zárt Budapestről próbáltak kitörni a védő német és magyar katonai alakulatok. A harcokban elhunyt katonák egy részét a Budaörs határában 2002-ben kialakított német-magyar katonai temetőben helyezték el. A németek mellett itt mintegy ötszáz magyar hősi halott is nyugszik. Rájuk emlékezve, többek között a Történelmi Vitézi Rend képviselői is elhelyezték koszorújukat.

Soltész Gyula
VRNT mb. székcapitány

Vitézi Bál – 2007. január 27. Budapest, Stefánia Palota

A Vitézi Szék és a zászlók ünnepélyes bevonulása

v. Hunyadi László főkapitány úr köszöntője

Hampel Katalin estélyi ruhái

Rendünk néhány kiváló borásza kínálja a magyar hungarikumot

Hagyomány és vitézi jókedv.
Zászlók. Jelképek. Büszkeség,
együvértartozás.
Elcsendesedés – Ima: Hiszek egy
Istenben...
Himnusz. Székely himnusz.

Kedély és hangulat. Köszöntők.
Elegancia és közvetlen baráti csevely.
Tánc, multság, vidám zene – s
Komoly, megfontolt beszélgetés.

Kitüntetések. Elismerések.
Koccintás – borbírálat, borbemutató.
A termelő büszkesége – és a jogosan (?)
várt dicséret.

Divatbemutató – gyönyörű magyar
lányok-asszonyok
Selyemben, brokátban, zsinóros-magyaros
ruhakölteményekben.
Bocskai és Atila, Petőfi-gallér –
a férfiaknak.

Virágok, hangulatos gyertyafények.
A Ház finomságai – és a Szent Korona
Cukrászda tortakölteményei. Tombola,
izgalom – és újra pohárcsengés.
Jókívánságok. Reménység, bizakodás
Derengő hajnal – elköszönés;
az utolsó tánc, még egy koccintás.

Szép emlék, kellemes társaság.
Hagyomány. És Jövő...

Nemzetvédelmi Kereszt ezüst fokozata.
Kitüntetett: v. Takács Erzsébet
Párniczkyne székkapitány

Nemzetvédelmi Kereszt arany fokozata.
Kitüntetett: Kormorán Együttes, kitün-
tetést átvette Koltay Gergely, az együttes
vezetője

Nemzetvédelmi Kereszt ezüst fokozata.
Kitüntetett: Zeidler Sándor székkapitány

Vitézi bál, Csíkszereda

Hagyományos vitézi bálunkat ebben az évben Erdélyben Csíkszeredában a Nagy Imre Általános Iskola sportcsarnokában rendeztük meg.

Ezen alkalommal került sor 20 személy 1956-os forradalom és szabadságharc kapcsán kivégzett, börtönbüntetést és üldöztetést szenvedettek kitüntetésére az 50. évforduló alkalmával, úgyszintén az 1956 után államellenes összeesküvés címén elítélt 2 személy kitüntetésére.

A Történelmi Vitézi Rend erdélyi tagjai közül a magyarság és a Rendünk érdekében, kiváló tevékenység-

géért a Nemzetvédelmi Kereszt Ezüst fokozatával vitéz Benkő Emőke Baróc Miklós várszék székkapitányát tüntette ki, valamint 10 különféle besorozású vitézt a Nemzetvédelmi Kereszt Bronz fokozatával. Ugyanakkor került sor a tisztségviselők kinevezéseinek és megbízásainak átadására is.

Bálunkon jelen volt v. Hunyadi László ftkpt. úr. Megtisztelet jelenlétével v. Horváth András tkpt. központi kincstárnok úr is.

A vitézi bálra meghívtuk azon személyeket és szervezetek képviselőit, akik az erdélyi magyarság ügyében

vitéz Orbán Ferenc kitüntetett

A 94 éves Ferenc B. Ervin atya (életfogytiglani elítélt) 56-os átveszi kitüntetését

bármilyen jót is tettek, hogy együtt örvendjünk sikereinknek. A hajnalig tartó mulatságot a baróti Tanulók Háza diákjainak művészi előadása és palotás tánca ékesítette.

Tisztelettel és szeretettel várunk minden érdeklődőt a 2008. béli évadban megrendezésre kerülő, immár hagyományos Csíkszeredai Vitézi Bálra!

v. Lázár Elemér
orsz. tkp., Erdély

Minden kitüntetettnek köszönjük helytállását, bátorságát, önzetlen hitét. Köszönjük áldozatkészségüket Hazánkért, magyar nemzetünkért. Rendünk nevében kérjük életükre Isten áldását.

v. Hunyadi László
főkapitány

Kelemen Csongor 56-os pol. elítélt kitüntetése

Kolcsár Géza 56-os elítélt, kitüntetett

A kitüntetéseket áadták: v. Hunyadi László főkapitány, v. Lázár Elemér Erdély országos törzskapitánya, v. Kocsis László Észak-Erdélyi Törzsszék, törzskapitány

Hagyományörző Vitézi Bál Pápa, 2007. február 17.

Helyszíne: az 1894-95. tanévben átadott Pápai Református Nőnevelő Intézet – a NATUS.

A földszinti díszes bálterem hangulata, az épület előkelő eleganciája napjainkban is érezteti hatását. A pedagógiai elvekről, nevelési eszményekről, a magas szintű tananyagról – melyek mind-mind tartást adtak az itt tanuló lányoknak, hogy teljes értékű emberként tudjanak a társadalomban helytállni, gyermekeiket az Iskola szellemében nevelni, s a családot összetartani.

A bál a helyi és a jársági hagyományörző huszárok felvezetésével, a zászlók bevonulásával és Rendünk országos előjáróinak érkezésével kezdődött. v. Galántai Márta Edit nemzetes asszony, az est főrendezője, háziasszonya köszöntötte a vendégeket. Az elegáns, alkalomhoz illő béli öltözképcsén rövid divattörténeti előadásra került sor.

V. Cseresnyés Pál, tb. törzskapitány úr megnyitójában a következőket mondta: „Örömmel és szívesen jöttem Pápara, mert itt igazi vitézi szellemet találtam, olyan egysé-

get, amely gondolatban, magatartásban tükrözi a vitézi szellemet. A pápai vitézi bál hagyományfelújító esemény.”

A köszöntő szavak után a Vadvirág táncgyűttes palotás táncában gyönyörködhattunk. Nemzetes Kincses László előadóművész és Nagy Gabriella tanárnő zenés irodalmi összeállítása mindenkit lenyűgözött.

A komoly programot a forrón tálalt, finom vacsora szakította meg, melyet jobbnál-jobb borokkal, sörrel lehetett leöblíteni. Az Alcsopot tagjai és Vendégeink jeleskedtek a torták és különböző sütemények elkészítésében, valamint tombolatárgyak adakozásában.

A vacsorát követően került sor a Pápa és Vidéke Alcsopot selyem zászlójának bemutatására, melyet a közösen gyűjtött pénzből varrattunk.

v. Galántai Márta Edit
vitézi alhadnagy, főrendező

Kelet-Magyarországi Törzsszék, Bács-Kiskun megyei csoport

Vitézi eskütétel, Pálosszentkút, 2006. augusztus 19.

Tisztelt Főkapitány Úr! Tisztelt Törzskapitány Urak! Nemzeti Székkapitány Urak és Hölgyek! Kedves Rendtársaim! Kedves jelenlevő Atyák, Hozzá tartozók és Vendégek! Tisztelt Eskütevők!

„A nehéz idők ritka örömei között a legelső helyet foglalja el számomra évenként az a nap, melyen magyar fajunk büszkeségét, jövőnk zálogát magam köré összegyűjtve látom.” – mondta v. nagybányai Horthy Miklós, Rendünk alapítója, 1923. június 17-én, azaz 83 esztendővel ezelőtt, az avatandó vitézeknek.

Minden szava aktuális és igaz ma is. Ezért nem köszönhettem én sem másképpen, más szavakkal azokat, akik ma itt egybegyűltek! – a Vitézi Rendbe felvételüket kérőket, a tagságra jogosultakat és érdemesnek találtatottakat.

Első főkapitányunk avató beszédeiben tisztán, érthetően, világosan kitűzte eléink egyszer s mindenkorra a feladatokat, a megfelelő és kívánatos magatartást és elvárásokat a VR tagjaival szemben.

Nekem csak idéznem kell az ő gondolatait, a VR tagjainak pedig magukévá kell tenni azokat.

„A Vitézi Rendnek hármas célja van – határozta meg. Jutalmazni a vitézséggel párosult honfi erényt, megtartani a nagy idők legjobbait és biztosítani a hősök nemzetségének fennmaradását.” „Örökké égő oltárt emelek – mondta – ... amely évtizedeken keresztül nemcsak tovább táplálja a hősök nemzetségét, hanem megteremti, fennen hirdeti és ápolja a magyar vitézség kultuszát.”

Ma, itt, Pálosszentkúton 14-en tesznek esküt – a szeptemberi ünnepélyes avatás előtt – Kelet-Magyarország déli régiójának törzsszékhéhez tartozásuk első ünnepélyes aktusaként. Örömteli ez a nap, a lelkünket is ünnepelőbe öltöztettük ma, mert a VR oltárán ma újabb tüzek gyúlnak ki. Azonban nem mindennap ünnep a Rendben sem!

Dolgos, tevékeny hétköznapiakban is helyt kell állni, és sugározni kell azt a eszmeiséget, amelyet így határoz meg a Főméltóság Úr:

„Ti vagytok hivatva tovább ápolni a vitézi erények kultuszát! A vitézi névvel ti apáitoktól, nagyapáitoktól a példának nehéz, sokszor önmegtagadást és áldozatkészséget kívánó, de mindig dicsőséget adó kötelességet örököltétek. Legyetek méltók erre a szép örökségre, hogy régi fényében adhassátok tovább ti is utódaitoknak. Most, amikor a bomlasztó gondolatok hordozói és a romboló irányzatok szállás-csinálói csápjaikat egyre gyakrabban nyújtják ki az ifjúság felé, legyetek kortársaitok körében mindenkor **büszke hordozói és forrásai a nemzeti eszmének**, a keresztényi erkölcsnek és a hazafias érzésnek.

Ne felejtsetek el soha mai szent fogadalmatokat, amellyel bizonyítjátok, hogy él bennetek a haza iránti **hűség** és a Rend iránti **áldozatkészség**. Legyetek őrzői a dicső múltnak és hívő munkásai a szebb jövőnek!”

A VR tagjának lenni nem csak azt jelenti tehát, hogy felöltözünk szép, ünnepi ruhába, feltűzzük rá a nagyjelvényt, névtől névjegyet csináltatunk vitézi jelvénnel, és talán eldicsekedhetünk barátainknak azzal, hogy a Rend tagjai lettünk! Nem, barátaim! Mit is hagyott ránk az alapítónk?

„Legyetek lángelkű apostolai a magyar vitézségnek, az önzetlen hazaszeretetnek és a fegyelmezett összetartozásnak! Országokat, nemzeteket mindenkor a széthúzó szervezetlenség, fegyelmezetlenség tett tönkre – és szervezett, fegyelmezett munka épített fel!”

Egy vitéz nem csüggedhet el, nem válhat nemtörődömmé akkor sem, ha otthonában a nehéz idők türelmet és szívós munkát kívánnak tőle! Tevékeny, feladatokat kérő és teljesítő rendtagokra van szüksége a nemzetnek és a Rendnek is.

Ebben a munkában a vitézek hatalmas erőforrást jelenthetnek, de csak, ha sorainkban feltétlenül megőrizzük a fegyelmet! Mert egyedül a fegyelmezett erő építhet, a fegyelmezetlen erő csak rombolni tud!

A várományosoktól azt várom, hogy mindenben méltók legyenek hős elődeikhez, és a VRNT tagjaival együtt ne felejtsek el, hogy a kötelességteljesítésre – amelyre a vitézi esküben örökre elkötelezik magukat – mindenkor szükség van, jóban, rosszban egyaránt.

A vitézség nem csak örökölt cím! Ha **csak** cím, akkor szegény! Ha a cím **szolgálat, helytállás**, – akkor **kitüntetés**!

Ha szolgálat, akkor nem uralkodást, de minőségi kiállást jelent a hazug, hataloméhes, korrupt, nemzetromboló erőikkel szemben. A vitézi eskütétel nem szorosan egyházi esemény (nem is kifejezetten politikai állásfoglalás), mégis itt vagyunk egy templomban, az eskütételt megelőzi egy szentmise, egy istentisztelet, mert életünket nem az anyagból eredeztetjük, hanem a személyes Isten-kapcsolatban éljük meg. Krisztus arra tanít bennünket, bízunk és merjünk felsorakozni mögé. Legyen a mai nap ünnep valamennyiünk számára, buzdítás a jóakaratú emberek részére, hitet és erőt adó, hogy Isten segítségével a jó is terjed és ebben mi is, mindenkor kivesszük a részünket.

Vezéreljen bennünket utunkon a magyarok Istene!

vitéz Juharosné dr. Juharosné
szék.

Kopjafa-koszorúzás az ünnepség keretén belül: v. Hunyadi László főkapitány, v. Molnár Pirokska, Dr. Juharosné székkapitány, dr. v. gergelyújfalvi Lázár István törzskapitány

Országos Vitézavatás – 2006. szeptember 16.

Belvárosi templom

„A Vitézi Rend célja, hogy tagjai családjukkal erős keresztény-keresztényen erkölcsű, békében bölcs és dolgos, háborúban erős, hazánkhoz mindenkor és minden körülmények között hű, nemzetfenntartó, a magyar társadalmat erősítő szervezetet képezzenek.”

Vitézi Rend, Rendi Kódex

A budapesti Belvárosi templomban kerül sor évről évre, immár hagyományosan a Történelmi Vitézi Rend legjelentősebb eseményére, a vitézavatásra. Az idősebb generáció mellett már jelentős – és fontos – a fiatalabbak megjelenése. Az avatandók a templom előtt felsorakozva várják a jelet a bevonulásra.

A meghívott vendégek állva tisztelgnek az esemény minden bevonuló résztvevője előtt:

A zászlók ünnepélyes bevonulását követi az avatandók törzsszékek szerinti érkezése, törzskapitányaik és székkapitányaik felvezetésével.

Amint a koronaőrök megjelennek a templom bejáratánál – elnémulnak az ünneplők. Ők a felvezetői a Magyarok Szent Koronája másolatának, melyet a Történelmi Vitézi Rend Tengerész Csoportjának tagjai vállukon bordó bársony hordzsá-

molyon, lassú menetben visznek az oltárig. A Koronaőrök parancsnoka elhelyezi az oltáron Szent István királyunk koronája másolatát. A Koronaőrök a vitézavatás alatt díszőrséget adnak a Szent Korona tiszteletére.

A magyar zászlót, az Nemzetvérdő Pajzsot, a Vitézi Rend zászlaját az esemény ideje alatt az ünnepelőkkel szemben, az oltár mellett tartják a Rend tisztségviselői.

Az ünnepi szentmise során a történelmi egyházak képviselőinek szíveket erősítő beszédét követően – a törzskapitányok lépnek a szószékhez. Leendő vitézeikhez – de valamennyi jelenlévőhöz szólnak. Helyállásra, bölcsességre, feltétlen hűségre és elkötelezettségre hívnak fel, a Rend, a Rendi Kódex alapelveinek szellemében.

Az avatás magasztos pillanata: az eredeti vitézi avatópallossal, mely Kormányzó Úr avatópallosa volt – Rendünk Főkapitánya avat.

Az avatás koszorúzási ceremóniával fejeződik be. Rendünk Tengerész Csoportjának tisztjei és a Történelmi Vitézi Rend előljárói koszorúznak a Dunán, az egykori Tengerész Emlékmű helyével egy magasságban.

Isten legyen Rendünkkel, minden hű tagjával, magyar Hazánk és nemzetünk javára és oltalmára.

V. T.

Észak-Magyarországi Törzsszék

„Én újat cselekszem, most kezd kibontakozni,
majd megtudjátok”

(Ézsaiás próféta könyve, 43. rész 19. vers)

2005. novemberétől – katonai tanulmányaim befejezése után – kezdtem meg szolgálataimat Hódmezővásárhely helyőrségben, református tábori lelkészként. „Minden kezdet nehéz” – szokták mondani. Nos, valóban nehéz kezdettel indult szolgálatom, hiszen a helyőrségbe való megérkezés után hamarosan kiderült, hogy épül a gyülekezeti terem, de nagyon nehezen, nagyon lassan, nincs hivatal, nincs iroda. Nehéz idők következtek, de töretlen hittel vettem bele magam a munkába. „Legalább a katonák között vagyok minden nap” – mondogattam sokszor.

2005 szeptemberében avattak fel a Vitézi Rendbe, társasági egyenruhámra a laktanya ünnepélyein büszkén viseltem a nagyjelvényt. Többször állítottak meg katonatársaim, érdeklődve, hogy milyen jelvény ez? Többen ismerték e jelvényt, s azután érdeklődtek, hogy lehet a Renddel kapcsolatba kerülni?

2006 februárjában egy miskolci istentisztelet után örömmel és keserőséggel számoltam be addigi tapasztalataimról lovag vitéz Horváth László Észak-magyarországi törzskapitánynak, aki ez idő szerint a meglátogatott egyházközség főgondnoka volt. Örömmel szoltam a Vitézi Rend után nagy számban érdeklődő katonáról, s keserőséggel a nehezen haladó, akadozó építkezésről, az állandó pénztelenségről. Lovag vitéz Horváth törzskapitány úrnak ekkor egy mentő ötlete támadt: Főkapitány Úrral való egyeztetés után számomra megbízólevelet adott ki, melyben felhatalmazott a katonák között már meglévő, Vitézi Rendbe történő felvételi igények koordinálásával. Ugyanekkor az épülő kápolna megsegítésére Adománylevél készült, ami szerint az Észak-Magyarországi Törzsszéken belül gyűjtés kezdődött azon rendtársak körében, akiknek a megfogalmazott célok érdekében módjukban állt anyagi áldozatok vállalására. Nagy örömünkre szolgált, hogy rövid idő alatt közel százezer forint adományt érkezett, s adott lendületet az ökumenikus kápolna építésére.

Hamarosan érdekes fejleményeknek lehettünk szemtanúi, hiszen tavaszra már tíz fő katonára várta felvételét a Rendbe. Ilyen még nem volt eddig! Hiszen vannak kato-

Eskütevő katonák a miskolci Szent-Anna-plébániatemplomban
2006. augusztus 5.

TÖRTÉNELMI VITÉZI REND
A LOVAGRENDEK NEMZETKÖZI
BIZOTTSÁGA ÁLTAL ELSMERTVE

THE KNIGHTLY ORDER OF VITÉZ
RITTERORDEN DER VITÉZ
ORDER DE CHEVALERIE DES VITÉZ

Tárgy: ADOMÁNYLEVÉL, támogatás Tábori Lelkeszi Kápolna kialakítására.

Címzett: Nagytiszteletű Lovass Sajtó Széldárd hadnagy Úr a Történelmi Vitézi Rend NT tagja,
a Bercsényi Miklós Lövészszázados református tábori lelkésze.

HÓDMEZŐVÁSÁRHELY

Feladó: vitéz lovag Horváth László
a Történelmi Vitézi Rend K-Mo. Észak-Magyarország. Törzsszék mb. törzskapitánya

MISKOLC

Tisztelt Nemzeti Hadnagy Úr!

Mindenekelőtt még egyszer nagy szeretettel gratulálok a Miskolc-Avasi Református Egyház ősi templomában 2006. 03. 26-án vasárnap istentisztelet alkalmával tartott, örökre emlékeztető szolgálathoz. Az ünnepi alkalmat követő fogadáson történt személyes megbeszélés során kaptam hírt az állomáshelyeden készülő Kápolna terveiről, amely átadása, működésbe helyezése anyagi természetű gondok okán még késedelmet szenved.

Fenti nemes célkitűzés teljesülése, a Kápolna mielőbbi átadása érdekében a Történelmi Vitézi Rend K-Mo. Észak-Magyarország Törzsszék tagjai

50.000 HUF

azaz ötvenezer forintot adományszóval az áldásos tábori lelkesítő tevékenység körülményeinek, feltételeinek javítására, a létrehozandó Kápolna felszerelésének kiegészítésére.
(fenti összeg kézhezvétele után is az adományok gyűjtése folyamatosan történik)

Életemre, a Századosi tiszti karának - állományának életére, munkájára Isten áldását kérem.

Miskolc, 2006. 04. 03.

VITÉZI REND
Törzskapitány

Rendtársi üdvözléssel:

vitéz lovag Horváth László
K-Mo, Észak-Magyarország Törzsszék mb. Törzskapitánya
Miskolc-Avasi ref. Egyház Főgondnoka

nák, fegyveresek szép számmal közöttünk, de olyan, hogy egy alakulatból, egy helyről egyszerre ennyi fő kérte volna felvételét, nos, ilyen még nem történt a Rend hazatérése utáni történetében. Sokan felkapták a fejüket: a Vitézi Rend visszatért oda, ahonnan elindult, az egyenruhások közé! Van érdeklődés a katonák között a Vitézi Rend iránt! A kötelező papírok beszerzése és kitöltése mellett lelkészi ajánlásra is szükség volt, mely bizonyítja valamely keresztyén felekezethez való tartozást. Nemsokára örömmel értesültünk a Vitézi Szék határozatáról, mely szerint a nyolc katona és a két határőr jelentkezését elfogadták. Álljon most itt nevük a teljesség kedvéért valamennyiünk örömeire: Kelemen Imre alezredes nyugállományú református tábori lelkész Debrecenből, Vadász Péter őrnagy, Antal Gábor hadnagy, Battonyai László hadnagy, Benkő Norbert hadnagy, lovag Haáz Áron hadnagy, Szerencsi István hadnagy, Lebák József főtörzsőrmester Hódmezővásárhelyről, Szabó Zsolt határőr hadnagy és Csanádi Ádám határőr hadnagy Szegedről.

Izgatottan készültünk a Vitézi Eskütelre, melyet bajtársaim hittel, a Rend iránti elkötelezettséggel 2006. augusztus 5-én, Miskolcon, a Szent Anna Plébániatemplomban tettek le. Különösen szép, meghatározó volt az, hogy a városi anyósok és a katonák mellett öt fő doni harcokban megpróbált bajtárs, a Doni Bajtársak Szövetségének tagjai is le-

Vitézi eskütétel – katonai istentiszteleten

Úrvacsoraoasztás a helyőrségi kápolnában –
HódmezővásárhelyKeresztelő a helyőrségi kápolnában –
Hódmezővásárhely

tették az esküt. Így a második világháború csataterain megdöbbenő, honvédő harcokban sokat próbált, még közöttünk levő idős hadfiak, a várományosok, mint a régi front-harcosok leszármazottai, és a jelenkori katonák együtt emelték fel kezeiket, s tettek esküt a Szent Koronára.

Időközben a gyülekezeti terem építése is szép ütemben haladt. 2006. július 1-jén már istentiszteletet tudtunk tartani, ahol két fő kiskorút és négy fő felnőtt katonát kereszteltünk és konfirmáltunk. Külön öröm számunkra, hogy a megkeresztelt és konfirmált katonák közül ketten azóta rendtársaink lettek.

A Vitézi Rend előjárói Hódmezővásárhelyen, a helyőrségi kápolna
átadásán – 2006. december 6.

Megérkezés a vitézi avatásra – Budapest, 2006. szeptember 16.

Sajnos, az augusztusi eskütételre hárman szolgálati elfoglaltságuk miatt nem tudtak eljönni, így – egyedülálló módon – az ő eskütételükre egy katonai istentiszteleten került sor 2006. augusztus 31-én az akkor már majdnem teljesen kész kápolnában.

2006. szeptember 19-én elérkezett az avatás várva várt napja Budapesten. Főkapitány Úr engedélye alapján a VRNT-hoz felvett katonák felvezetésemmel egyszerre s alakzatban vonultak be az avatás helyszínére, a Budapesti Belvárosi Plébániatemplom főhajójába. A vitéz Hunyadi László Főkapitány Úr által tartott avatási palloshoz katonáinkat – sok más avatandó vitézzel együtt – lovag vitéz Horváth László, Észak-Magyarország Törzsszék Törzskapitánya szólította. A tíz fő katona a Vitézi Avatást követő időszakban a Kelet-Magyarországi Törzs Dél-Magyarországi Törzsszé-

kében lettek állományba véve egy fő kivételével, aki továbbra is az Északi-Magyarországi Törzsszékhez tartozik.

Lassan a gyülekezeti terem épülete is elkészült, az ünnepélyes átadásra 2006. december 6-án került sor, ahol Rendünkől megjelent vitéz Hunyadi László főkapitány, Dékány Ágoston országos törzskapitány, Lázár István törzskapitány és természetesen katona rendtársaink közül is szép számmal (erről az eseményről bővebben lehetett olvasni a Reformátusok Lapja L. évf. 53. sz. 2006. december 31. – 5. oldalán).

Nagy örömmel vettük tudomásul, hogy 2007 januárjában Főkapitány Úr – mint a hódmezővásárhelyi s szegedi legmagasabb rendfokozatú aktív katona rendtársunkat – Vadász Péter őrnagy urat, a jövőbeni eredményes munka reményében, mb. vitézi hadnaggyá nevezte ki.

Valami kezdetét vette. Isten újat cselekszik, e rövid történetet végigolvasva úgy tűnik, hogy a régi, hűséges rendtársak összehangolt, önzetlen munkájának köszönhetően a Vitézi Rend ismét elérkezett oda, ahonnan elindult: hazaért a vitézi tettekre kész, hazájuk iránt a Szent Koronára letett esküvel megerősített, Vitézi Rendünk iránt örökre elkötelezett harcosokhoz.

Isten áldása legyen a Történelmi Vitézi Renden, Rendtársainkon, s az itt folyó munkán!

Lovass Sajtos Szilárd honvéd főhadnagy
református tábori lelkész
a VR mb. törzsszéki hadnagya
VRNT

Közép-Magyarország, Nyugati Törzsszék

Minden magyarok zászlaját avatták fel Budakeszin – 2006. augusztus 21.

Meghitt és felemelő hangulatú ünnep keretében avatták fel hazánk legnagyobb országzászlóját, a „Minden magyarok zászlóját” a Budakeszin ta-

lálható Szanatórium utcánál. 2006. augusztus huszonegyedikén több ezer ember várta a Himnusz felcsendülését és a Szentegyházi Székely Huszárok bevonulását. Hatvannégy gyermek alkotott élőfalat az Országzászló mellett, kezükben egy-egy vármegyénket ábrázoló zászlóval. Az elszakított vármegyék lobogóin fekete szalagot lengetett a szél. Az Országzászló megálmodói és fő kivitelezői vitéz Horváth Domokos, vitéz Virágh Szabolcs és Bánhidi László voltak.

Soltész Gyula
VRNT mb. székkapitány

A Történelmi Vitézi Rend Pápa és Vidéke Alcsoportja – Eseménybeszámoló

1956 – a Magyar Forradalomra emlékeztünk Emléksűrű Őszentsége XVI. Benedek pápának Magyarság Fája – emlékhely felszentelése

Rendezvény helyszíne: a műemlék barokk udvarház

A Himnusz eléneklését követően v. Galántai Márta Edit vitézi alhadnagy, az ünnepség háziasszony köszöntötte a megjelenteket.

Rövid beszédében utalt arra a történelmi tényre, hogy 1956. október 23. és az ezt követő 12 nap történelmünk egyik legfényesebb diadala, amely a világ minden országának elismerését kivívta a magyar nemzet irányában. Hangsúlyozta, hogy nemzetünk származását, nyelvét, kultúráját, hagyományait tekintve „idegen test” Közép-Európában. A magyarság fennmaradása: „LÉTPARANCS”. Ezért feladatunk a múlt haladó hagyományainak ápolása, a jelen súlyos problémáinak kollektív, előre mutató, gyors megoldása és a jövő generációjának szakszerű oktatása-nevelése továbbélésünk érdekében.

A bevezető gondolatok után Pápa város polgármestere, dr. Kovács Zoltán üdvözölte az ünneplőket. Értékelte az ünnepség gondolatát, eszmei szerepét. Örömet fejezte ki azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy egy év leforgása alatt városunk negyedik ilyen jellegű vitézi rendezvénynek adott otthont.

Ünnepi szónokként v. Cseresnyés Pál tb. törzskapitány fejtette ki gondolatait 1956 eseményeivel kapcsolatban – s mindmáig élő üzenetére figyelmeztetett. Párhuz-

amot vont 1456 és 1956 között: dicsőséges győzelmet aratott a magyar, amikor összefogott. Nem csak nemzetét, de Európát, a kereszténységet mentette. Hangsúlyozta: 1956. bebizonyította – nincs az a gyilkos hatalom, amely végtelen időig fegyverrel szállhat szembe saját nemzetével.

Rendezvényünkön került sor Alcsoportunk szervezésében a XVI. Benedek pápa részére készített ajándéksűrű, valamint a Magyarság Fája emlékhely felszentelésére.

Nemzetes Kincses László szavát követően a történelmi egyházak képviselői felszentelték az emlék-sűrűt, v. Zalai Károly népi iparművész munkáját. Magyarország talán utolsó szürkészítője gazdagon hímezte-díszítette a sűrűt, történelmünket mutatja be a stilizált motívumok sokasága. Az alkotó, v. Zalai Károly úr Rendünk néhány tagja kíséretében adja át Őszentségének önzetlen, szívből jövő ajándékunkat, mely a Vatikáni Múzeumban lesz látható.

A Magyarság Fája v. Sántha Csaba alkotása. A fa üreges belsejében oltárt alakított ki, ezen erdélyi motívumokkal díszített kereszt áll, fehér porcelán Krisztussal. E kereszt történelmi jelentősége, hogy az 1928-as máriazelli zarándoklatra már vitték magukkal a hívek. v. Sántha Csaba úr, mint házigazda pohárköszöntőjében kifejezte abbéli reményét, hogy a Történelmi Vitézi Rend, s a Hagyományörzők a jövőben is fenntartják a Barokk Udvarházzal a kialakult igen jó kapcsolatot.

vitéz Galántai Márta Edit
vitézi alhadnagy

v. Zalai Károly népi iparművész

Rendezvények a Vitézi Rend Közép-Magyarországi Keleti Törzsszék részvételével, illetve szervezésében

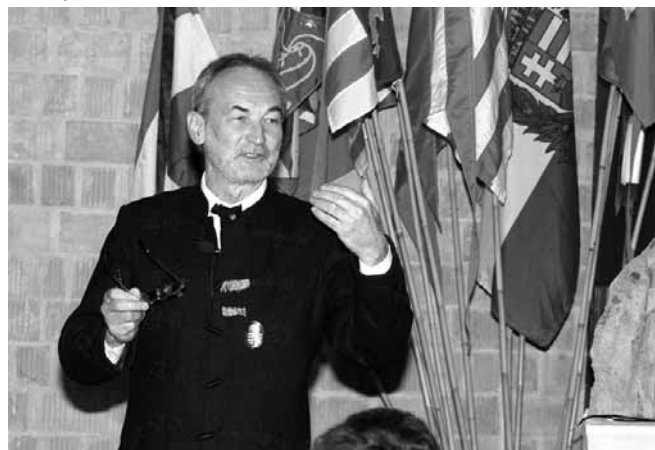
Gödöllő, 2007. január 26. Városi Könyvtár díszterme

dr. v. Bucsy László törzskapitány

A Gödöllői Futura Szabadegyetem Alapítvány „Hagyományörzés és Természetvédelem” címmel tartott teltházas estjének meghívott előadói: Bárány István VRNT és dr. v. Bucsy László törzskapitány.

Bárány István VRNT

Gödöllő, 2007. február 20. Városi Könyvtár díszterme

„Ne féljete!” című előadás és beszélgetés a gödöllői nemzeti oldal által meghívott Vértesaljai Lászlóval, a Mária utcai Jezsuita Rendház vezetőjével, a 2006. október 23-án rendőri bántalmazást szenvedett szerzetessel.

A beszélgetést a házigazda, dr. v. Bucsy László törzskapitány a Magyar Nemzeti Lobogó Társasága elnökeként vezette. A rendezvény végén a Vitézi Rend ajándékait, III. Béla és Imre, Árpád-házi királyainknak a mai magyar címert is alkotó zászlóit az Ifjúsági Kereszténydemokrata Szövetség gödöllői fiataljai adták át az atyának.

Gödöllő, 2007. február 17. és 24.
Félpályás útlezárások

Gödöllő-Máriabesnyő

A kormány és intézkedései ellen országsszerte szervezett demonstrációkhoz kapcsolódva mindkét alkalommal 35-40 fellobogózott gépkocsival tartottak félpályás forgalomlassító útlezárást a gödöllői és Gödöllő környéki tiltakozók. Rendtársaink vitézi zászlók alatt is szép számmal vettek részt a jövőben várhatóan megismétlődő megmozdulásokon.

Rendtársaink magas gödöllői elismerése

A gödöllői Petőfi Sándor Művelődési Központ színháztermében 2007. január 21-én **nemzetes Fuszenecker Ferenc VRNT rendtársunk** vehette át **dr. Gémesi Györgytől, a város polgármesterétől** a „Gödöllő Kultúrájáért” díjat. Fuszenecker Ferenc fotóművész pályája 1964-ben indult, 1980-tól a Magyar Fotóművészek Szövetségének tagja. 1997-től számos videofilmet is készített, a Mozgóképek Alkotóműhely megalapítója. Ezideig tizenöt önálló fotókiállítása volt. Munkásságában kiemelkedő fontosságú 1956. dokumentálása. Pográtz Gergelyről, Wittner Máriáról, Rác Sándorról, az '56-os debreceni eseményekről és mindenek előtt a 301-es parcelláról készített filmjeit Gödöllőn a Vitézi Rend által támogatott rendezvényeken, illetve állománygyűléseken az elsők között mutattuk be. A művész már akkor fotózta a 301-es parcellát, amikor oda a belépés sem volt veszélytelen. Példás nemzetvédelmi művészeti tevékenységét Rendünk nevében is köszönjük!

Gödöllő város képviselő testülete dr. vitész Bucsy László rendtársunkat 2007. március 15-én az egyik legma-

Fuszenecker Ferenc VRNT

gasabb városi kitüntetéssel, a Gödöllő városért díjjal tüntette ki. Törzskapitány úr szintén a Művelődési Központ színháztermében rendezett ünnepségen vette át a város polgármesterétől az elismeréssel járó oklevelet, valamint Gödöllő egyik jelképét, a Szabadság Napi rendezvények kapcsán immár közismert Gödöllői Életfa kicsinyített bronz mását.

Laudációjában magas szintű szakmai életútját majd civilként végzett kiemelkedő közéleti és hagyományőrző tevékenységét méltatták. Kiemelték meghatározó szerepét pl. a gödöllői Trianon Emlékmű, a Wass Albert-szobor, valamint a Rákóczi és Bocskai-emléktáblák megvalósításában. Hangsúlyozták a hiteles történelemoktatás követelése, a Magyar Nemzeti Lobogó Társaság megszervezése, továbbá a gödöllői lovas sport és természetvédelem terén kifejtett tevékenységét.

Válaszbeszédében törzskapitány úr felhívta a figyelmet a gödöllői térség „egymást egyre inkább felismerő és a nemzeti érzés alapján egymással egyre

jobban összekapaszkodó magyar székertáborok hatékony és független civil erejére”. A Vitézi Rend tagjainak és lovas sporttársainak önzetlen munkáját külön is megköszönte.

A díjjal járó pénzjutalmat egy tel-

dr. v. Bucsy László törzskapitány

jesen elmocsarasodott, de az ő vezetésével új életre keltett és ma Gödöllő egyik gyöngyszemévé vált tó és mellette kialakított pihenőpark természetvédelmi céljaira ajánlotta fel.

A „Gödöllő Városért” díjhoz a KÖMA Keleti Törzsszék vitézeinek nevében is gratulálunk.

Czapp Béla VRNT
vitézi alhadnagy

(A szerkesztő megjegyzése: a „Gödöllő Kultúrájáért” díjat korábban Prém Katalin, dr. v. Bucsyné nemzeti úrhölgy is megkapta)

Rendünk nevében gratulálunk a méltó elismeréshez; Isten segítségét kérjük további áldásos tevékenységükhöz, nemzetépítő munkájukhoz.

v. Hunyadi László
főkapitány

Törzskapitány úr átveszi a „Gödöllő városért” díjat

Rendtársak, barátok az ünnepségen

A kitüntetettek rendtársaik körében

Megemlékező istentisztelet Gödöllőn 2007. február 24.

A Vitézi Rend gödöllői és Gödöllő környéki vitézei vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország kormányzója halálának 50. évfordulóján istentisztelettel egybekötött megemlékezést tartottak 2007. február 24-én a gödöllői református templomban.

Ezen az istentiszteleten a vitézek közösen vettek részt függetlenül attól, hogy a Vitézi Rend melyik ágában avatták őket. A templomot megtöltő rendtársakat, családtagokat és érdeklődőket is közös, bocskai ruhás, illetve hagyományörző katonai jellegű formaruhás fogadó egység sorfala várta.

E sorfal között vonultak be először a szószék alatt felsorakozó fiatalok a történelmi zászlókkal. Ezután egy-egy zászlós tiszt kíséretében hagyományörző honvéd és huszár zászlótartók álltak fel az Úr asztala két oldalán. Őket a Nemzetvédő Vitézi Pajzsot és függő vitézi zászlót tartó vitézek követték, akik annak a – máig is Horthy padnak nevezett – padnak a két oldalára álltak, melyen gödöllői tartózkodása alatt az istentiszteletek alkalmával Magyarország kormányzója foglalt helyet.

Végül bevonultak az ígét hirdető nagytiszteletű Balogh Tamás református lelkész, a megemlékező beszédet mondó vitéz békei Koós Ottó magyar királyi százados, nyugalmazott őrnagy, valamint vitéz Molnár Gazsó János és dr. vitéz Bucsy László törzskapitányok.

A nagytiszteletű úr szépen összefogott igehirdetését és a Kormányzó Úrra tárgyilagosan és tisztelettel emlékező beszédét tartalmazó istentisztelet után dr. v. Bucsy László kérte fel a gyülekezetet a Magyar Hiszekegy elmondására, majd v. békei Koós Ottó nemzeti urat az emlékbeszéd megtartására.

dr. v. Bucsy László törzskapitány:
Kormányzó Úrra emlékezik

Az egybegyűlték olyan, történelmi adatokban bővelkedő, hiteles beszédet hallhattak, amelyet szó szerint kellene oktatni a történelem órákon és amelyet teljes terjedelmében adott le a helyi televízió. Méltó tisztelgés volt Magyarország legfőbb hadura, „az igazságosság és a becsület éharcosa” előtt.

A beszéd után dr. v. Bucsy László és v. Molnár Gazsó János törzskapitányok két egyforma „Hálával emlékezik a Vitézi Rend” szalagfeliratú koszorút helyeztek el a „Horthy padon”, melyet előzőleg a farkasfogas – angyalos – címeres zászlóval borítottak be és amelyen egy, a Kormányzó Urat ábrázoló festményt helyeztek el.

A vitéz nagybányai Horthy Miklós személyének máig ható összefogó erejét példázó megemlékező istentisztelet közösen énekelt himnusszal és rendezett kivonulással zárult. A későbbi visszajelzések alapján méltán bízhatunk abban, hogy az egybegyűlték – köztük Gödöllő város vezetői tisztségviselői – maradandó és felemelő élménnyel távozhattak.

dr. v. Bucsy László
törzskapitány

Balogh Tamás ref. lelkész igehirdetése

v. békei Koós Ottó megemlékező beszédét tartja

Kocsis Sándor, a Horthy Miklós Társaság alelnöke a társaság nevében üdvözölte a megemlékező istentisztelet résztvevőit

Jelen voltak a TVR díszelgő Tengerész Csoportjának tagjai Párniczky né v. Takács Erzsébet központi székkapitány vezetésével

Március 15-ei ünnepségek, Gödöllő

A városi ünnepély és a koszorúzás után az immár hagyományos március 15-i lovas felvonulást ragyogó időben tartották meg Gödöllőn, mintegy 60 lovas és 13 fogat részvételével. A felvonulást, amelyen a rendtársak lóháton és fogatokon, lovas egységgel és vitézi hintóval képviselték a Történelmi Vitézi Rendet, idén is dr. v. Bucsy László törzskapitány szervezte. A rendezvény iránt ez évben is óriási volt az érdeklődés, Papp Tibor és Winkler Csaba felvételei önmagukért beszélnek.

Köszönet a részvételért az alábbi rendtársaknak:

v. Ambrózy Árpád, v. Antal Terézia, Bárányné, Bányai László VRNT, Ifj. v. Bárány István, Id. Bárány István, dr.

v. Bucsy László, Czapp Béla VRNT, v. Gémesi Csaba, v. Gémesi Zoltán, v. Halász Levente, Hrustinszki Ferenc VRNT, v. Légrádi Lilla, Papp László VRNT, Perényi Miklós VRNT, Prém Katalin, dr. v. Bucsyné VRNT, dr. v. Sebesztha László, Szekeres Sándor VRNT, Tömör Magdolna, Szekeresné VRNT, v. Varga József

Buda Törzsszék

Jótekonysági est Budán

2007. március 24-én Budán a XII. kerületi Művelődési Központban került sor a Történelmi Vitézi Rend szervezésében arra a bensőséges, jó hangulatú, emelkedett légkörben lezajlott jótekonysági estre, melynek bevételével Bójte Csaba atya kovásznai kollégiuma belső tereinek kialakításához nyújthattunk segítséget.

Az est védnöke vitéz Hunyadi László főkapitány úr, házigazda és egyben az est rendezője vitéz Almásy Szabó Attila, a XII. kerület hadnagya volt. A Dévai Szent Ferenc

Alapítványt Vásárhelyi Tamás elnök úr képviselte.

A program összeállításában a hit és a magyarság sorskérdései kaptak döntő szerepet.

A fellépő művészek a következők voltak:

Kubik Anna, Eperjes Károly színművész; Csavlek

v. Almásy Szabó Attila házigazda

v. Hunyadi László főkapitány úr megnyitja az est programját, Mohai Gábor műsorvezető

Kamarazenei trió

Ferencz Éva énekművész

Etelka, Ötvös Csilla, Clemen-tis Tamás, Daróczi Tamás operaénekesek; Králik János karnagy kíséretével; Simányi Andrea, Czentner Judit, Budai Elvira – kamarazenei trió; Ferencz Éva, Lázár Csaba és Simó József előadó művészek.

A műsorvezető Mohai Gábor volt, aki szintén megörvendezettett bennünket egy pár szép verssel is.

Hálás köszönet illeti a kiváló művészeket, akik istenes és hazafias versekkel, közismert operaáriákkal, kamarazenei darabokkal és Ferencz Éva tolmácsolásában erdélyi népdalokkal tették felejthetlenné ezt az estét.

A szép számmal megjelent közönség lelkes tapsal jutalmazta ezeket a nem mindennap hallható produkciókat.

vitéz Almásy Szabó Attila XII. kerületi hadnagy
vitéz Madaras Ágnes v. hadnagy

DÉVAI SZENT FERENC
ALAPÍTVÁNY
1053 Budapest, Vámbáz krt. 8. 1. em. 4.
Postacím: 1536 Budapest, Pf. 234.
Telefon: 487-0005
Adószám: 18106802-1-41
Számilaszám: 10300002-20145639-00003285

Történelmi Vitézi Rend Főkapitánya
Budapest, IX. Soroksári út 46

Tisztelt Vitéz Hunyadi László úr!

Ezúton szeretnénk megköszönni a Történelmi Vitézi Rend Egyesületnek, hogy Bójte Csaba ferences szerzetes által fenntartott intézményekben nevelkedő gyermekeket támogatják. Az Önök egyik vezetője Almásy Szabó Attila Budapest, XII. kerület hadnagya által szervezett (2007. március 24-én) jótekonysági koncert igazán gyönyörű volt. Azt itt kapott 102.000 Ft adományt nagy köszönettel vetjük, amit egyik új házuk, Kovásznára fogunk fordítani.

Kérjük tolmácsolják a szervezőknek és a művészeknek köszönetünket Csaba testvér és a 1.200 gyermek nevében.

Öszinte tisztelettel

Budapest, 2007. március 27.

Vásárhelyi Tamás
Dévai Szent Ferenc Alapítvány
elnöke

Dévai Szent Ferenc Alapítvány
1053 Budapest, Vámbáz krt. 8. 1. em. 4.
Postacím: 1536 Budapest, Pf. 234.
Telefon: 487-0005
Adószám: 18106802-1-41
Számilaszám: 10300002-20145639-00003285

Hazánk ezeréves határainak védelmezésében szerzett érdemeire való tekintettel állított kopjafát a Történelmi Vitézi Rend a Gyimesi-szo-

Könyvajánló

Sebő Ödön: A HALÁLRA ÍTÉLT ZÁSZLÓALJ (előszó)

A szovjet hadsereg, az átállt román haderő közreműködésével, 1944. szeptember 23-án két helyen is átlépte a trianoni magyar határt. (Csanádpalota, Battonya.) A magyar 2. hadsereg rövid, elkeseredett csatákban (Arad, Torda) vereséget szenvedett.

Ugyanakkor azonban a Csíki-havasokban, a Gyimesi-szorosban és környékén még tartja magát és védi az ősi határt a 32. hegyi határvadász zászlóaljhoz tartozó harccsoport Sebő Ödön főhadnagy parancsnoksága alatt. Oly sikeresen harcolt, hogy a szovjet parancsnokság nagy erőket sejtett Gyimesbükk környékén s ezért dél felől, kerülővel folytatta támadását. Így nyomulhattak Temesvár környékére, elérvén szeptember 23-án Battonyát.

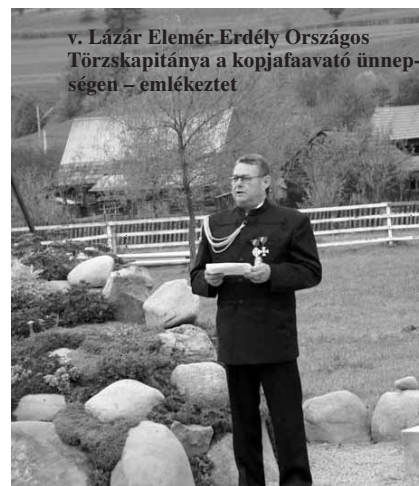
Szeptember végén, miután az ellenes erők már messze a hátukban jár-

ERDÉLY

Székely törzsszék, Csíkszék

Kopjafát állított vitéz Sebő Ödön főhadnagynak Gyimesbükkön a Történelmi Vitézi Rend

ros 1944-es védőjének, vitéz Sebő Ödön határvadász főhadnagynak. A 32. hegyi határvadász zászlóalj parancsnokaként hősiessé irányította a két szovjet hadsereggel és egy lovas hadosztállyal támadó ellenség elleni 22 napig kitartó védelmet. A kitörés és visszavonulás után katonáit folya-

v. Lázár Elemér Erdély Országos Törzskapitánya a kopjafaavató ünnepségen – emlékeztet

matos utóvédharcok során vezette tovább Erdélyen, majd Felvidéken keresztül egészen Németországig, az amerikai fogságba kerülésig.

A Történelmi Vitézi Rend képviselői Sebő Ödön kopjafájánál

lak, harcolva törtek ki a bekerítésből, és vonultak északra Nyíregyháza irányában. Feladatuk utóvédként az volt, hogy lassítsák az előnyomuló ellenség mozgását és biztosítsák a főerők zavar-talan visszavonulását.

Csellengő, csapatuktól akaraton kívül elmaradt katonák, sebesültek, falvak menekülő lakosai csatlakoztak a biztonságot nyújtó, fegyelmezett zászlóaljhoz. Ehhez képest lehangoló a „Magyarország történeti kronológiája” című akadémiai kiadvány kijelentése: „Szeptember közepén a honvédség megkezdte a Székelyföld kiürítését. Mintegy háromszázezer embert kényszerítettek lakóhelye elhagyására.” (III. kötet, 1982., 995. lap.) Mintha nem is harcoltak volna a honvédek, mintha a lakosság nem az oroszok elől menekült volna, hanem a

magyar katonák hurcolták volna őket magukkal...

Ezért is fontos és jelentős Sebő Ödön könyve. Mind a szó erkölcsi, mind tudományos-hadtörténeti értelmében. Erkölcsi értelemben azért, mert cáfolja az idézett sanda, "tudományos" kijelentést. Hadtörténeti értelemben pedig azért, mert ezekről az eseményekről, Csík megye és a határ védelméről dokumentumok, okmányok híján alig esik szó a második világháború történetét feldolgozó könyvekben.

Az 1920-ban született Sebő Ödönt a Ludovika Akadémia hallgatójaként 1942-ben avatták hadnaggyá. A huszonnégy éves fiatal tiszt esküjéhez híven becsülettel szolgálta a hazát.

Nemeskürty István

Gyimesbükk Bilibók-tető

A „kőbe vésett történelem” emlékműve

A II. világháborúban 1944 őszén az orosz csapatok elérték Magyarország határát a Gyimesi-szorosnál.

Itt az ország határát a 32-es határva-dászok Sebő Ödön főhadnagy vezetésével a Gyimesi-szoros jobb szárnyát védték. A Rákóczy vár és a Tatros folyó mentét a német csapatok védték, míg a balszárnnyat a 4-es számú Székely Határőr század védte Deáky Béla zászlós századparancsnok vezetésével.

Az orosz csapatok a balszárnnyon betörték és elfoglalták Bilibók-tetőt. Böbl Gyula ezredes parancsára a 4-es Székely Határőr század Deáky Béla (édesapám) századparancsnok vezetésével szuronyos rohammal visszafoglalta a stratégiai is nagyon fontos Bilibók-tetőt. Az ütközetben 2 géppuska szüntelenül lőtte az orosz állásokat, mialatt az I. szakasz balról és a II. szakasz jobbról bekerítette az oroszokat és kíméletlen tüzet nyitottak rájuk, megadásra kényszerítették őket. Az oroszok egy része elmenekült, másokat foglyul ejtettek.

Az érdekesség kedvéért említeném meg, hogy édesapám, Deáky Béla a háború után elmesélte:

„Az egyik fogoly orosz katona, ahogy sorba voltak állítva, felemelte a jobb kezét, jelezve, hogy valamit akar mondani. Voltak tolmácsok, akik lefordították, hogy mit akar. Az orosz katona megkérdezte Deáky Béla századparancsnoktól:

„Pán oficer! Maguk keresztények?” Igen, felelte édesapám, miért? „Azért, mert nem hiszem, úgy lőttek!”

Most már hagyományossá vált, hogy minden év szeptember 1-jén a gyimesi nép meglátogatja ezt a helyet, a Bilibók-tetőt, ahol a szüleink kemény harcot vívtak és futásra kényszerítették a túlerővel támadó oroszokat. Itt, a Gyimesi-szoroson csak később tudtak átjönni, miután már máshol, Ugronpatakán és más átkelőkön bejöttek. A 4-es Székely Határőr század derekasan kivette részét a harcokból, sokakat kiűzésre terjesztettek fel, de a visszavonulás miatt, mely a hegyeken keresztül történt, nem kaphatták meg ezeket. Így édesapám sem, aki vitézségi érdeme volt felterjesztve.

A Bilibók-tetői megemlékezésen két ma is élő honvéd volt közöttünk, v. Orbán Ferenc bácsi, aki gyönyörűen farag úgy kőbe, mint fába és v. Tankó Antal bácsi. Mindketten részt vettek az ütközetben és Orbán Ferenc bácsi kihangsúlyozta, hogy az ütközetet Deáky Béla századparancsnok leleményessége révén és jó szervezésének köszönhetően nyerték meg. „Mind odavesztünk volna az orosz túlerővel szemben”. Ennek az ütközetnek emlékére állítottuk az emlékművet. Szép ünnepség volt. Ünneplés szentmisével kezdődött, melyet Salamon József plébános és Palkó Ágoston lelkész, gyimesbükki papok celebráltak. Mintegy 150 fő vett részt az ünnepélyen és megköszöntük a Történelmi Vitézi Rend részéről is a faragónak a kőből alkotott emlékművet, melyet a gyimesi plébános megáldott és megszentelt.

Csíksszereda, 2006. szeptember 3.

v. Deáky Imre
Csíksszék székkapitánya

Csíksomlyói Pünkösdi Búcsú

Szentmisék rendje:

2007. május 26. szombat

Reggel 6.00, 7.00 és 8.00 órákor a Kegyetemplomban
Délben, 12.00 órákor a Hármashalom Oltárnál.

A pünkösdi körmenet a Kordonnal az élén, a Kis-Somlyót megkerülve, a Salvator kápolnát érintve érkezik a Somlyó-hegyek nyergébe.

A hagyományos rend szerint a hívek a Hármashalom-oltárhoz gyűlnek.

Délután 18.00 órákor Csángó mise a Szent Péter és Pál plébániatemplomban, Csobotfalván

2007. május 27. vasárnap

Délelőtti: Gyermekeimise a Szent Péter és Pál plébániatemplomban, Csobotfalván.

A Csíksomlyói Pünkösdi Búcsú ma már a világon szétszéledt egész magyarságunk, Szűz Mária oltalma alá ajánlott magyar népünk nagy ünnepe, mely a közös múltat, közös kultúránkat és szoros összetartozásunkat jelképezi.

TÁJÉKOZTATÁS

Erdély, Csíksomlyó – Vitézavatás

A Történelmi Vitézi Rend vitézavatási ünnepségére Csíksomlyón, a Kegyetemplomban kerül sor 2007. május 5-én, szombaton 10.30-tól.

Az ünnepi szentmisét Gergely István esperes plébános úr celebrálja.

Minden Rendtagunkat, érdeklődőt szeretettel várunk!

Vitéz Lázár Elemér
Erdélyi Törzsszék
Országos Törzskapitány

FELVIDÉK, KASSA

II. Rákóczi Ferenc és bujdosótársai hamvainak újratemetése

1906. október 27–28–29.

Pro patria et libertate!

„Nem temetés, hanem igazi diadalmenet volt, a minőben élő fejedelmek nem részesülhetnek, a holtak közül is csak azok, akiknek egykori dicsőségük már „eszmeivé finomult” – olvasható a kortársi beszámolóban.

1906. október 27-én 9 órakor gördült át a magyar határon a különvonat a bujdosók hamvaival. Orsován kétszáz főnyi küldöttség fogadta.

A Keleti pályaudvar üvegtetős csarnokában október 28-án 8 óra 34 perckor zendült fel a Szózat.

Bercsényi Miklós

A Zrínyi Ilona, Bercsényi-, Esterházy- és Thököly-hamvak koporsóival a gyászokcsik ugyancsak történelmi rituáléval kialakított menete után a bujdosók földi maradványait Konstantinápolyból meghozott öttagú bizottság élén Thaly Kálmán ballagott. Majd a kormány,

a főrendiház, az alsóház, főméltóságok, a törvényhatóságok és más testületek küldöttei vonultak díszmagyarban. A Bazilika lépcsőjén nyolc bronzkandeláberben lobogott a láng. Kossuth Ferenc fogadta a hamvakat és száz magyar hölgy, a 18. századi nagyszonyok korhű ruhájában, kosszorút helyezett Zrínyi Ilona koporsójára.

Zrínyi Ilona

Bercsényi gyászhintója követte a fejedelmet a Bazilikába. A három méter magas *Castrum doloris*t Strobl Alajos tervezte. Díszőrségben a vármegyék és a városok képviselői álltak, kivont karddal.

A gyászmisén Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök mondott ünnepi beszédet.

A Bazilikából a klérus, a kormány és az ünneplők átvonultak Thököly Imre fejedelemnek a Deák téri templomban felállított ravatalához. A szabadságharc vallási toleranciátörvényét demonstrálva együtt hallgatták végig az evangélikus püspöki karral és a református papsággal Scholtz Gusztáv bányavidéki evangélikus püspöknek a protestánsok megpróbáltatásait idéző szavait.

A több tízezer főnyi közönség délután négyig rohanta le kegyeletét. A vonat este nyolc előtt indult tovább. Október 29-én Felső-Magyarország fővárosában, Kassán a

gyászmélet a budapestihez hasonló történelmi kosztyumban és rendben vonult a dómba.

Ott volt az egész Felső-Magyarország; népes vármegyei bandériumok korhű öltözetben címerek, zászlók erdejével, a lakosság Máramarostól Trencsénig, és Erdély küldöttsége. Ötkor megkondultak a dóm harangjai, a klerikusok énekke-re elkezdte a *129. zsoltárt*, a pontifikáló főpap a *Kyrie eleison*t intonálta, s huszonnégy ágyúlövés tiszteletadásával II. Rákóczi Ferenc és bujdosótársai hamvait végső nyugvóhelyükre helyezték a kassai dóm kriptájában. Testamentumához híven Thököly Imre földi maradványait a késmárki új evangélikus templomban helyezték örök nyugalomra.

„A három temetési ünnepély között a budapesti volt a legnagyobb, a kassai a legfényesebb, a késmárki a legközvetlenebb” – írta a szemtanú.

Az ország két napon és két éjszakán át ünnepelt. A vasútvonalak mentén őrtüzeket raktak, és széles körzetből összegyűlve falvak, városok, mezővárosok lakossága állt sorfalat. Vallási, nyelvi, nemzetiségi elhatárolódás nélkül. A román hatóságok rendkívül előzékenyen viselkedtek. Szegeden október 27-éről 28-ára virradó éjjel egy órára állt meg a vonat. Löw Emmanuel, a nemzetközi hírű tudós rabbi mondott beszédet. Azt hangsúlyozta, hogy a nemzet hű fiává nem a származás, nem a fajrokonosság, hanem a rokon érzés, s a csatlakozó önfeláldozat avat. „Nem a szívnek vére, hanem a szívnek verése.”

A bujdosók temetésén kevés szó esett Európáról, Rákóczi békekoncepcióját talán meg sem említették. Annak ellenére sem, hogy a reformkortól történetírók munkái és többkötetnyi francia, angol, német, holland nyelvű dokumentum a 20. század hajnalán is hitelesen tájékoztattott a szabadságáért küzdő Magyarország szerves európai jelenlétéről, Rákóczi politikájában a garanciális, megegyezései béke igényéről és arról, hogy az öreg kontinens egységét, jövőjét biztosító hatalmi egyensúly fontos feltétele térségünk stabilitása.

II. Rákóczi Ferenc

Thököly Imre

Az újratemetés 100. évfordulóján

Rákóczi ünnepségek Kassán

2006. október 27–28–29.

Október 27-28-án 34 megemlékező előadás hangzott el. A konferencia védnöke Dušan Caplovic miniszterelnök-helyettes volt, aki nyitóbeszédében kiemelte Rákóczi nagyságát és a magyar–szlovák közös történelmet.

„Egy ilyen rendezvény beletartozik és bele kell tartoznia azon akciók sorába, melyek a szlovák–magyar kulturális, művelődési, tudományos és kutatói együttműködést erősítik.”

2006. október 29-én vasárnap reggel megérkezett Kassára a MÁV nosztalgiavonata 200 vendéggel, mely hangulatában a hamvak 100 évvel ezelőtti hazaszállítását volt hivatott megidézni. A rossz idő ellenére több ezren jöttek köszönteni az érkezőket.

A városi park zenepavilonjában történt az ünnepélyes fogadás. Megérkezett Magyarország köztársasági elnöke, Sólyom László is, aki a történelmi városháza erkélyéről a többi díszvendég társaságában megtekintette a Fő utcán zajló, és az 1906. október 29-ei menetet idéző felvonulást. Az ünnepi felvonulás Kassa városközpontján át a Szent Erzsébet Székesegyházhoz érkezett, ahol Knapík Kassa főpolgármestere, Zdenko Trebula, a Kassai kerület elnöke és Sólyom László, Magyarország köztársasági elnöke köszöntötték a többezres tömeget.

„Nagyon köszönöm polgármester úrnak ezt a kedves meghívást. Ezzel alkalmat adott arra, hogy Kassa példát mutasson az egész országnak, hogyan lehet és hogyan kell

együtt ünnepelni történelmi múltunk közös gyökereit.” – hangzott el Sólyom László dóm előtti beszédében.

Az ünnepi megemlékezések beszédek után latin–magyar–szlovák nyelvű szentmisét celebrált a dóm-ban Pásztor Zoltán püspöki helynök.

(Bartók Csaba nyomán)

Kassa város elöljárói Sólyom László köztársasági elnök úrral

A Történelmi Vitézi Rend részvétele az eseménysorozaton

Fotó: Tolnai Eta, Koczás Erzsébet

Kitüntetések

1848. március 15. – Nemzeti ünnepünk alkalmából a Stefánia Palotában adta át a Honvédelmi Minisztérium államtitkára, Iváncsik Imre úr

– a Történelmi Vitézi Rend Főkapitányának, vitéz Hunyadi László úrnak „A honvédelem ügye érdekében huzamos időn át végzett kiemelkedő tevékenysége elismerésül az I. osztályú honvédelemért” kitüntető címet.

– Fekete Ferenc Zoltán úr, Rendünk Kelet-Magyarországi Csoportja, Hajdu-Bihar, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye és Debrecen város vitézi hadnagya „A honvédelem ügye érdekében kifejtett eredményes tevékenysége elismerésül” kitüntetést vehette át az ünnepségen.

Főkapitány úr Lovagrendek képviselőivel (balról jobbra)
 Udovecz György Honvéd hagyományörző alezredes
 v. Bozó József Történelmi Vitézi Rend, vitézi hadnagy,
 Szent László Lovagrend széktartó
 v. Hunyadi László Történelmi Vitézi Rend, Főkapitány
 Klaus Bloss Teuton Lovagrend Nagymester és marsall, Németország
 Eberhard M. Bode, Teuton Lovagrend, Németország

EMLÉKLAPÁTADÁS

A forradalom előestéjén, 2007. március 10-én Székesfehérváron vette át **vitéz Smohay Ferenc** Rendünk vitézi hadnagya Lezsák Sándortól Lakitelek 20. évfordulóján „Közéleti bátorságáért, áldozatos munkájáért, hűségéért a közös ügyhöz, a magyar megújulás és megmaradás szent jegyében.” az Emléklapot, melyet Lakitelek szervezői: Bíró Zoltán, Csoóri Sándor, Csurka István, Fekete Gyula, Für Lajos, Kiss Gy. Csaba, Lezsák Sándor láttak el aláírásukkal. Gratulálunk a kitüntettnek!

Rehabilitáció

Ismét tábornok Kisbarnaki Farkas Ferenc, Szálasi elhelyezési kormánybiztosa

2006. szeptember 15-i hatállyal

A köztársasági elnök helyreállította Kisbarnaki Farkas Ferenc vezérezredesi rendfokozatát. 1945-ben lefokozták és kicsapták a honvédség kötelékéből, 1950-ben pedig háborús bűntett miatt életfogytiglani fegyházra ítélték. 1998. végén a Legfelsőbb Bíróság a korábbi ítéletet hatályon kívül helyezte, vagyis rehabilitálta Kisbarnakit.

Sokan fölháborodtak a mostani elnöki intézkedés miatt, amely nem rehabilitálta őt, hanem helyreállította a volt horthysta tiszt rendfokozatát. A Honvédelmi Minisztérium közleményt adott ki, és ebben az áll, hogy a helyreállítás iránti előterjesztést a Honvéd Hagyományőrző Egyesület nyújtotta be 2005-ben, s az úgynevezett Rehabilitációs Bizottság támogatta, a honvédelmi miniszter pedig fölterjesztette a köztársasági elnöknek. A honvédelmi miniszter külön vizsgálata megállapította, hogy jogilag a különböző bírósági ítéletek alapján nem volt akadálya a fölterjesztésnek. Végül a közleményben a tárca sajnálatát fejezi ki mindazoknak, akikben e jogi lépés egy remélhetőleg örökre letűnt korszak sebeit tépte föl. A miniszter egyúttal utasítást adott a Rehabilitációs Bizottság átalakítására. Látszik, hogy kifejezetten jogi eljárásról van szó, de az is látszik, hogy ezek az eljárások pedig nem szakíthatók ki a mindenkorai politikai környezetből, tehát sem a korabeliekből, sem a maiakból.

Kovács Tamás történész szerint jogtalanul járt el a honvédelmi tárca, ugyanis az egykori vezérezredes nevéhez fűződik például az aranyvonat, a koronázási ékszerek és a nemzeti bélyeggyűjtemény Németországba szállítása.* Kisbarnaki Farkas Ferencnek 1950-ben vették el tábornoki rendfokozatát, és távollétében életfogytiglani börtönre ítélték háborús bűnök miatt. Azért is tiltakoznak a rehabilitáció ellen, mert a Szálasi rémuralom idején a nyilas puccs után a katonát soron kívül előléptették vezérezredessé, és kinevezték elhelyezési és kitelepítési biztossá. A hírműsorban elhangzott, hogy a vezérezredes felelősség

terheli a magyar nemzeti vagyon és a magyar állampolgárok nyugatra való áttelepítésében. A történész szerint ő szervezte meg az egykori aranyvonat indítását is, amelyen rajta volt a Szent Korona a koronázási ékszerekkel, a Magyar Nemzeti Bank teljes aranykészlete és a világon egyedülálló, felbecsülhetetlen értékű magyar nemzeti bélyeggyűjtemény is. Egyes kutatók szerint azért is bűnösnek tekinthető, mert Sopronkőhidán Szálasi utasítására részt vett több magyar katonatiszt halálra ítéelésében is. Szakály Sándor, a Honvédelmi Minisztérium Rehabilitációs Bizottságának történész szakértője szerint jogszerűen adták vissza a rendfokozatot, 1998-ban ugyanis a Legfelsőbb Bíróság megsemmisítette az 1950-ben született bírói döntést, és ártatlannak mondta ki az egykori tábornokot. A továbbiakban elmondta, hogy nem Kisbarnaki volt, aki a vonatot indította, illetve kivitte, és ugyan valóban benne volt a haditörvényszékben, de nem ítélték halálra senkit.

Munkatársunk arra a kérdésre kereste először a választ, hogy miért vált aktuálissá ez a rehabilitáció. Szakály Sándor történész kifejtette, hogy szerinte ez valójában megkésett dolog volt, mert a Legfelsőbb Bírósági ítélettel egy időben kellett volna visszaállítani az eredeti állapotot. Vajon jogi vagy történelmi abszurd a katonai rang visszaállítása? Nos, a beszélgetésben résztvevő történész egyértelműen állítja: a jogfolytonosság miatt elkerülhetetlen a rang visszaállítása – és ezzel nem a Szálasi korszakot védi – hangsúlyozta. Szerinte abban az a döntő, hogy valódi hatalmi helyzetben voltak-e a különféle rendű-rangú állami tisztségviselők, vagy sem. És ha igen, akkor visszaéltek-e a helyzetükkel. Ha nem – és ezt egyértelműen eldöntötte a Legfelsőbb Bíróság, akkor nem tekinthetők bűnösnek, mert ellenkező esetben életbe lépne a kollektív bűnösség lehetetlen elve, hiszen a magyar közigazgatás több tízezer tisztségviselője maradt a helyén a puccs után. Tehát ezen szemlélet ismételt felidézésének felelősségét ő elhárítja. A történész feladata, hogy képet adjon az ország múltjáról a saját legjobb felkészültsége alapján. És az nem probléma, ha vitatható. A másik, amit ezzel kapcsolatban elmondott: Nem baj, ha valakit nem szeret a történész, attól még – ha az illető jogilag tiszta – mondhat róla negatív vagy pozitív véleményt. A jogi vélemény a jogászokra tartozik, a történészeknek azt kell megvitatni, hogy mi történt, az illető mit tett – és a véleményeket jó ütköztetni más történészek megállapításaival.

Várkonyi Benedek interjúja nyomán

* (Az állítás enyhén szólva is csúsztatás. Az Aranyvonat nem került Németországba.

Austriában, Spitalban őrizték a Nemzeti Bank tisztviselői a magyar nemzet kincseit. A Magyar Nemzeti Bank vezetőinek, beosztott tisztviselőinek önfeláldozó bátorsága menekítette meg nemzeti kincseinket, s került haza nemzeti aranykészletünk, mely alapja volt a II. világháborút követő gazdaság-építésnek! A Szent Koronát Szálasi hurcolta magával. Ausztriában, Mattseeben mentették meg a koronaörök a koronázási ereklyéket v. Pajtás Ernő koronaőrparancsnok vezetésével, s adták át ezeket az amerikai hadseregeknek, s 1978-ban, jelentős diplomáciai eredményként kerültek haza Magyarországra a koronázási ereklyék. Más kérdés, milyen sors várt ezekre a nemzeti hősökre... szerk.)

A Történelmi Vitézi Rend törzsszékeinek kivonatos programja

Történelmi Vitézi Rend – részvétel

Június 8–9–10. Szent László Lovagrend éves rendi találkozója, Sümeg

Történelmi Vitézi Rend – központi szervezés

Július 21. délután – Fót, Károlyi-kastély – Jótékonyági kerti ünnep, a Károlyi család, történelmi családok és a Történelmi Vitézi Rend közös rendezése

Sárospataki programok – 2007.

Május 27–28. XV. Pünkösdi Szent Erzsébet-ünnep
Sárospatak, Vízikapu
A Történelmi Vitézi Rend a Koronaőrök Egyesületével – részvétel

Buda Törzsszék

Május 18-19-20. (p-szo-vas.)
– Burgenlandi városnéző kirándulás autóbusszal

Május 27. – Hősök napja

Június 4. – Trianoni emléknapi

Augusztus 9-12. (csüt-vas.)
– Hosszú hétvége a Felvidéken, kirándulás autóbusszal.

Augusztus 20. – Szent István-napi körmenet

Szeptember 15. – Budapest, Vitézavatás - 10:30 óra, Belvárosi templom.

Október 6. – Gemenci erdő, Baja. Kiránd. autóbusszal.

Október 23. – Nemzeti ünnep

* * *

A koszorúzásokon, megemlékezéseken való részvételről a kerületi hadnagyok adnak tájékoztatást.

Kirándulásokra jelentkezni lehet: Almásy Sz. Attilánál,
Tel: 06 (30) 410-4028, 20.00–22.00 óra között.

Közép-Magyarország, Keleti Törzsszék

Május 13. – Budakeszi Arborétum
– Baráti vitézi találkozó bográcsolással, kirándulással

Május 17. – Corvin köz
– Pongrácz Gergely halálának második évfordulója

Május vége–június eleje, Gödöllő – Trianoni megemlékezés

Június 2. – Zebegény, Trianoni megemlékezés

Július 14. – Ünnepélyes vitézi eskütétel

Komárom-Esztergom megyei Alcsoport, Tata

Július 21. – szombat de. 10:00 óra
– Nyugat- és Észak-Dunántúli Törzsszékek
2007. évi ünnepélyes vitézi eskütétele
Tata, Kossuth tér, Szent Kereszt-templom

Pápa és Vidéke Alcsoport 2007. évi programja

Május 22, v. 23. 15:00 óra – Zászlószentelés
Edvy Udvarház

Június 4. de. 10.00 óra Emlékezés Trianonra!

Július 14., Tata – Nyugat- és Észak-Dunántúli Törzsszékek

– Ünnepélyes vitézi eskütétel.

Augusztus 20. Nemzeti ünnep, koszorúzás

Szeptember első szombatja:

PIKNIK az Alcsoport tagjaival

Október 23. – Nemzeti ünnep, koszorúzás

November első vasárnap: Alcsoport-összejövetel

December első vasárnap: 3. Barokk Bál
program-összeállítása

Magyar Koronaőrök Egyesülete – 2007. évi program

Május 26–27–28. Sárospatak, Szent Erzsébet-év – megemlékezés

– Részvétel a Történelmi Vitézi Renddel

Június 2. – Ostffyasszonyfa – Megemlékezés Kocsis Mihály koronaőrre, koszorúzás

Június 23. – Budai Vár, Oroszlános udvar, Rendőrtiszt-avatás

Július 20–21–22. – Miskolc, Díszelgő alegységek Nemzetközi Fesztiválja

Augusztus 11. – Povszonybot – Falunap

Augusztus 20. – Budapest, Tisztavatás, Szent István-napi körmenet

Szeptember 15. – Budapest, Vitézavatás – 10.30 Belvárosi templom

November 10. – Váci úti katolikus templom 10.30 óra: Szent Korona Társaság

December 8. – Évzáró nap – Budapest, Mátyás templom – Szent Korona Szövetség

*Valamennyi törzsszék programját,
esemény-beszámolóját várjuk, hogy
Rendünk tagsága értesülhessen ezekről.*

Szerkesztőség

Örömhír – GÓLYAHÍR

TÓKÉS JÓZSEF VRNT kisfia Nimród 2006. szeptember 28-án megszületett.

Családjának öröme, magyar nemzetünknek erősítésére.

Isten áldását kérjük a kis Családra!

ÁRPÁD HÁZ ALAPÍTVÁNY Közhasznú szervezet

1025 Budapest, Csalán u. 34.

Telefon: 200-1973

Bankszámlaszám: 10700378-27035304-51100005

Adószám: 18109386-1-41

Nyilvántartási szám: 8738

Támogassa a Vitézi Tájékoztató kiadását. Támogatásával segíti rendünk működését, kiadványaink megjelenését, rendezvényeink megtartását. Alapítványunk a támogatásról kérésre igazolást ad.

A Vitézi Tájékoztatóban elhelyezett hirdetési tarifák:

1 oldal =	32 000 Ft + áfa
1/2 oldal =	16 000 Ft + áfa
1/4 oldal =	8000 Ft + áfa
1/8 oldal =	4000 Ft + áfa

LAPZÁRTA

Következő számunk lapzártája:

2007. május 25.

Kérjük, szíveskedjenek ezt a határidőt minden körülmények között betartani!

Megértésüket köszönjük.

Szerkesztőség

OSTFFYASSZONYFA Vas megye, Kemenesalja 2007. június 2. – szombat

A Hadtörténeti Intézet, a Történelmi Vitézi Rend és a Koronaőrök Egyesülete egész napos megemlékezést tart

– Kocsis Mihály koronaőr, a falu szülöttje emlékére

– A község látnivalói:

o I. világháborús hadifogoly-temető

o Hősi emlékmű – emelték: 1939.

o Salkovics-ház – Petőfi lakott itt 1939-nyarán

o Ostffy-kastély (ma polgármesteri hivatal és a Mezőgazd. Szövetkezet irodái)

o Niczky-kastély, Vidos-kúria, Ajkay-kúria,

Weöres-kastély

o Római katolikus templom.

Rendezők

A Rendi Kódex megrendelhető
a szerkesztőségben.

Ára: 850 Ft + postai utánvét.

A Történelmi Vitézi Rend honlapja elérhető
az alábbi címen:

www.vitezirend.co.hu

KÖNYVKÖTÉS:

Könyvek kötése, restaurálása
Diplomamunkák akár 2 órán belül

Horváth Kata

Biatorbágy, Jókai u. 12.

Telefon: 06 (30) 3247-552

Nyitva:

hétfő–péntek: 9–12, 13–16 óráig.

A HADAK ÚTJÁRA LÉPTEK

Juhász Gyula: Consolatio

*Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csendesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.*

*Emlékük, mint a lámpafény az estben,
Kitündököl és ragyog egyre szebben
És melegít, mint kandalló a télben,
Derűs szelíden és örök fehéren.*

*Szemünkben tükrözik tekintetük még
S a boldog órák drága, tiszta üdvét
Föllessza lelkünk, mint virág a napfényt
És élnek ők tovább, szűz gondolatként.*

Dr. Badiny Jós Ferenc professzor – Részvét

Őszinte fájdalommal tudatjuk minden barátunkkal, hogy 2007. március 10-én 97 éves korában elhunyt **dr. Badiny Jós Ferenc**, a magyar őstörténet-kutatás legendás alakja, a sumér–magyar kapcsolatok kutatója, tudósa, szeretve tisztelt Mesterünk.

Dr. Badiny Jós Ferenc 1909. június 3-án született a felvidéki Gácson. A Ludovika Akadémia elvégzése után repülőtiszt, a II. világháborúban az 1. nehézbombázó repülőszázad parancsnoka. A háború után nyugatra távozott és a Buenos Aires-i Jezsuita Egyetemen a sumerológia kinevezett egyetemi tanára lett. Az Ősi Gyökér című kulturális szemlé 1972-ben alapította, melynek évtizedeken át szerkesztője és kiadója volt. A lap 35 éve folyamatos megjelenéssel segíti a magyar őstörténet eltitkolt területeinek kutatását, feltárását. A 90-es évek végén – felesége elvesztése után – Magyarországra költözött, ahol idős kora ellenére aktívan bekapcsolódott a hazai közéletbe. Az Ősi Gyökér szerkesztése Miskolcon folytatódott tovább. Könyvei hatalmas példányszámban fogytak az emigrációban, illetve később idehaza. Életművét sorozatba szerkesztve az elmúlt években kezdték ismét kiadni Magyarországon. Legjelentősebb művei: Káldeától Ister-Gamig I-II-III., Jézus király a pártus herceg, Mah-gar a magyar...!, Az Ister-gami oroszlánok titka, A Táltos Isten, Az istenes honfoglalók, A magyar Szent Korona, Jézushitű Attila.

Megrendülten búcsúzunk szeretett Feri bácsinktól, tisztelettel adózva hatalmas életműve előtt!

Dr. Badiny Jós Ferenc, ki életet adott múltnak és jövőnek

Az angyalok alászállottak az égből, és egy szombat délután szelíden magukkal vitték Feri bácsit. A nap is szelíden tekintett a földre, melyet a tavasz lehelete tölt be. Utoljára ezt vitte magával a jó öreg, mindannyiunk tanítómestere, ki életre keltette az elfelejtett múltat, és életet lehelt a jövőbe. Fáradt testét hagyták csak itt az angyalok, a föld jussát, lelket a mennybe vitték magukkal, de szelleme megsokszorozódva él közöttünk, az idők végezetéig, vagy azon is túl.

A feladat, amit az égtől kapott, hosszú időt igényelt. Szembeszállni az ostobasággal és rosszindulattal, visszatérni népünknek, amit elloptak tőle: emlékezetét és küldetését. Az angyalok is türelmesen vártak rá, míg csak lehett, hogy az üdvözültek örök honába térjenek vele. Ő maga is így élt, végtelen türelemmel és állhatatossággal, egy emberélet alatt sok munkáját elvégezve. Immáron ránk maradt, hogy tovább vigyük a karmáját.

Mikor az ember először olvasta könyveit, kételkedés támadt benne. Vajon igaz-e mindez, mit lángelméje felfogott és papírra vetett? Azután jött a döbbenet, hogy igaz

bizony, rátalált a mester az útra, mert birto-kában van ez az örök-életű lélek és szellem a legfőbb tudásnak, a gnózis Isteni sugallatának. Nem, nemcsak a múlt titkát fedte fel, hanem a jövőt, létünk célját és értelmét. Igaz, az üdv útja rögös, de a legnehezebb szakaszán átvezetett minket. Sok-sok éve már, hogy kétkedő fiataloként olvastam a könyveit, és lassan már magam is vén vagyok, és hálát adok a sorsnak, hogy láthatam a mestert, ki felnyitotta a szemünket. Még nagyon sok munkát kell elvégeznünk, de mindennek az alapját ő teremtetten meg. A jó öreg oly tüzet gyújtott, amely egyre fényesebben világít, vezet mindannyiunkat.

Nekrológot írni róla felesleges, hiszen velünk van, munkája beépül minden új felfedezésbe. Ma talán csak a történelem, nyelvészet területére, teológiára érvényes, holnap azonban a határtalan tudás világát változtatja meg. Ma még fel sem fogjuk felfedezéseinek minden következményét és hatását. Egy önmagát erősítő áradatot, lavinát indított el, amely kitágítja a megismerés határait. Ő pontosan tudta, milyen következményekkel járnak felfedezései, mennyire megváltoztatják az egész világképet. Megnyitotta előttünk a lét misztikus dimenzióit, rávezetett az ember eredetére, felfedezte, nem vagyunk egyedül, és nem utolsó sorban, rávilágított népünk és a világ többi népének is a szerepére és küldetésére.

Szembe mert szállni a törekény öregember a hatalmasokkal, nevükön is nevezte őket, és rettegtek tőle, és retteghetnek most is. Mert ma is él, és műve tovább növekszik, ahogy tudásunk bővül. Jó lenne még egy száz esztendővel vele lenni, de a test a földé, a lélek az égé, a szelleme a víz, mely életet adott nekünk; könyvei pedig tüzet gyújtottak lelkünkben. Nehéz lesz Feri bácsi nélkül. Jó volt érezni, hogy itt van velünk, dacolva az idővel. Soha nem kapta meg azt az elismerést, amely kijárt volna neki. A mi feladatunk, hogy tovább vigyük tanítását, hogy minden magyar már az iskolában ezt ismerhesse meg! Most nekünk kell dacolni az idővel, tovább vinni a ránk maradt karmát.

Köszönjük, ég angyalai, türelmeteket, köszönjük, hogy Isten hozzánk engedte.

Feri bácsi, ha lenézel ránk, remélem nem hozunk szégyent Rád.

Juhász László

Kérjük, segíts nekünk folytatni munkádat, megtalálni bennünk az élő Jézust.

Miskolc, díszdoktorrá avatása

„Futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam...”

In memoriam dr. vitéz Virágh Ferenc törzskapitány (1922–2006)

II. Timoteus 4:6-8.

„Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésemnek az ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételezt nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr, az igaz bíró ama napon.”

Jelentés és testámentum ez az ige, amelyet dr. vitéz Virágh Ferenc, a Vitézi Rend központi törzskapitánya, a Vitézi Rend Zrínyi tagozatának elnöke, az MTA tagja, nyug. egyetemi tanár ravatalánál felolvastam. Jelentés Mennyei Urának odafent és testámentum a mi számunkra, amikor most felszáll a halál fehér hajójára, és az indulástól megcsobbannak a fekete vizek. Utolsó istenveledet int felénk, s nőttön nő tiszta fénye, amint térben és időben távozik. Tudjuk, hogy ez az emberi élet földi sorsa, tudjuk, eljő a pillanat, amikor egy kezet el kell engednünk, „amely kimondhatatlan ködbe vész, kővé meredve, mint egy erekle, s rá ékírással van karcolva ritka egyetlen életének ősi titka” (Kosztolányi).

Ki volt Ő? „Északfok, titok, idegenség, lidérces messze fény? Kit sem megérteni, sem megfejtani nem lehet?” Ő, nem. Életének íve oly szépen és tisztán, önmagát is megmagyarázva vonul át a magyar égbolton! 1922. Áldás havának 20. napján egy erőteljes gyermeksírás jelezte, elindult. Édesanyja, édesapja nemesen egyszerű lelkek, kik arra tanították: a föld az élet, az ember, a kenyér az Isten ajándéka, ezért szeretni és becsülni kell, meggyalázni nem szabad, nem lehet. Nagyhalász Szabolcsban van, így természetes, hogy a sárospataki református kollégiumba kerül, ahol megtanulja az egyenes, őszinte – néha talán konok – beszédet, majd Egerben formálódna fiatal lelkének sarokpontjai, hogy a hagyománytisztelet, a hűség, a tiszta erkölcsnek való engedelmisség kitörülhetetlenül elfoglalják helyüket.

Zászlósként szolgált a fronton, hogy felderítse a valós helyzetet, ez a tulajdonsága egész életén át elkísérte. Amikor Ő megkapott valamilyen feladatot, azt mindig kitartó-

an és becsületesen elvégezte, mert jó katona volt: szerette és féltette azokat, akiket a jó Isten rábízott, vitézségi kitüntetését is ezért kapta. A nagy összeomlás, a veszített háború keserősége nem törte meg, hanem tanítani kezdett, először Gyulán, majd Békéscsabán. Pedagógiai elvét: „nem hazudni szóval, és nem meggyalázni a valóságot hallgatással” – nem csak kigondolta, nem csak leírta, de ez is irányította egész életét. 50 éve történt, hogy ezért azután meg is hurcolták, mert hol is lehetett volna más helyen, mint a forradalom reménytelen harcosai között!

1946 húsvét ünnepében az emberi élet teljes boldogságában és álmaiban nézett felesége, Mária szemébe, és vallotta meg: „holtomig vagy holtáig el nem hagyom”. Elindultak együtt – mondják a sors útjai kifürkészhetetlenek -, én meg azt mondom: nagyon meghatározóak, mert akkor éppen egy másik menet is elhalad Békéscsaba utcáin: Rákosi Mátyásé, és a két menet keresztezte egymást. Ez pedig hatvan éve volt. Ferenc és Mária ez alatt a hat évtized alatt soha nem engedték el egymás kezét. Olyan otthont teremtettek, ahol fiai Ferenc, Attila és Szabolcs megtapasztalhatták az édesanyai és édesapai szeretetnek kimondhatatlan gazdagságát, áldását. Még arra is gondolt, hogy inkább legyenek mérnökök, talán így elkerülhetik azokat a nehéz időket, amelyeket neki át kellett élnie. Nagy szeretettel fogadta menyeit, tudott örülni az örülőkkel. Az ember életében nagy pillanat, amikor megérkeznek az unokák, szinte új életet és látást jelent minden kis élet. Számára Balázs, Karolina, Ildikó, Zsófi, Anikó és Benedek az élet koronái voltak, főleg mikor Balázs és Ildikó tagjai lettek a Vitézi Rendnek.

Ez a virággal borított ravatal titokzatos határhalom, amelynél két pálya íve ér egybe: Virágh Ferenc külső és belső emberének a pályája. E két ív egyike a másikat magyarázza kölcsönösen, s mély tanításokat mond el nekünk. Elemző pontossággal tárta fel a török idő emlékeit, a viharok agrárpolitikai, történeti összefüggéseit. Naplóját naponta vezette, és a padláson a kéménylyukban rejtette el. Mintegy ezer oldal, amely nemsokára kiadásra kerül. Határozott politikai kiállása oda vezetett, hogy 1968-ban Budakeszire kellett költöznie a családnak. Munkásságát az ELTE Apáczai Csere János Gimnáziumának tanáraként folytatta, és az ELTE kutató tanára státuszát is megkapta.

1989-ben lett tagja a Magyar Tudományos Akadémiának. Családi tradícióit folytatva 1992-től az FKGP tagjaként kapcsolódott be a napi politikai életbe. Az Eckhardt Tibor Tudománypolitikai Intézet alapító igazgatójaként gondozta és őrizte a kiscsaba levéltárat. 1996-ban jelent meg a „Trianontól-Reagenig” című könyve, amelyben a családjának életén keresztül mutatja be a kommunizmus törvényszerű bukását. „A magyarok elveszett évtizede” pe-

dig azt mondja el nekünk, hogy a kommunista rendszer szellemiségét, elemeit, sőt személyeit sem sikerült eltávolítani a hatalomból. Tiszta szívvel és elmével írt, az összefüggések láncolatát akarta mindig bemutatni, hogy tanuljunk belőle, nehogy bekövetkezzék újra Kölcsey szomorú megapasztlása: „Szerte nézett s nem lelé Honját a hazában”.

Három éve, nem messze innen, a budakeszi vadasparkban beszélgettünk egy vitézi majálison, én akkor ismertem meg, és szerettem meg igazán. Akkor még csak székkapitányként szolgáltam, és azt a tanácsot adta nekem, hogy a rendet, a nemzetet félteni, szeretni, építeni és tanítani kell. Ennek az értékmentő munkásságnak volt az elismerése a 2001-ben kapott Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje kitüntetés.

Szívügye volt a 2006. augusztusban felállított budakeszi országzászló: legyen ez a határok feletti nemzeti összetartozás jelképe, a Minden Magyarok Zászlaja. Mindent

meglátott és észrevett, ami szeretett és féltett hazájának a sorsán rosszabbított vagy javított.

Mi most éppen azért vagyunk itt a Történelmi Vitézi Rend képviselőjében, mert hozzá hasonlóan látjuk a világot, gondolkodunk róla és akarunk tenni érte. Számára a Vitézi Rend volt az a forma, ahol úgy gondolta, hogy cselekedni lehet. Eljöttünk, hogy a Hadak útjára vezető nyitott kapun elbocsássunk: vitéz Hunyadi László főkapitány úr, a Vitézi Szék nevében jelenlévő törzskapitányok, a Közép-Magyarországi törzsszék, a rendtagok.

Halála előtti estén nyert igazán értelmet életének jelmondata: nem hazudni szóval, és nem meggyalázni a valóságot hallgatással.

Törzskapitány Úr! Hűséges bajtársaid és tanítványaid leszünk.

vitéz Erdélyi-Takács István
ref. lelkipásztor, területi törzskapitány

Vitéz Szűcs Ervin (1931–2007)

A Piarista Diákszövetség tiszteletbeli örökös elnöke 2007. február 22-én, életének 76. évében, hosszan tartó, türelemmel és erős lélekkel viselt, súlyos betegség után elhunyt. Olyan ember volt, akinek egész életútját a hűség, a hit és az őszinteség jellemezte. Kiváló gazdasági szakember, egyenes jellemű politikus – és önzetlen, mindig segítőkész jóbarát. Családapa, nagypapa, odaadó, szerető férj. Veszteség Ő – mindnyájunknak, egész nemzetünknek.

Megőrizzük szívünkben egy igaz ember emlékét, aki szeretetre, megértésre tanított. Türelemre: mert bízott abban, hogy az emberi nemes értékek határozzák meg mindazok tetteit, akik tehetnek valamit munkájuk révén országért és nemzetért.

Végző búcsút vettünk Tőle: Családja, barátainak és harcostársainak száza 2007. március 10-én az Újlaki Plébániatemplomban.

Velünk marad Ő mindaddig, amíg mindazok élnek, akikre nagyszerű embersége sugárzott.

Temesvári Károly

1919. február 22.
Nagykanizsa
– 2006. november 8.
Petőfiszállás
Nyugodjon békében!

A gyászoló család mély fájdalommal tudatja, hogy

v. I. dr. Balogh György

nyugállományú ezredes, az Országgyűlés Honvédelmi Bizottságának volt elnöke 2006. szeptember 12-én – életének 88. évében – elhunyt.
Emlékét kegyelettel megőrizzük!

A Dél-Dunántúli Törzsszék két rendtárstól búcsúzik:

v. Baráth Sándor (97)

elhunyt 2006. december 20-án.

Dr. v. Ihász László (90)

elhunyt 2007. január 9-én.

Emléküket kegyelettel őrizzük!

v. Horváth Gyula tkp.

Nemzetes Ferencz József

2006. augusztus 21-én a többszörös nívódíjas építész, létesítményi főmérnök, 40 hatalmas ipari létesítmény generáltervezője, a Pápai Öregdiákok Baráti Körének főtitkára (pápai tagozat), a Pápai Református Kollégium egyházi kezelésbevételeinek elindítója, a Vitézi Rend Nemzetvédelmi Tagozatának tagja átadta lelkét Teremtőjének. Nyughelye: Pápa, Alsóvárosi temető, Galántai sírkert.

A Történelmi Vitézi Rend 17 vitéze kísérte utolsó útjára.

2006. szeptember 14-én Pápan nyílt kiállítás nemzetes Ferencz József életéről, munkásságáról. Rajzai, festményei, különböző jellegű írásai mutatták be életének főbb állomásait. Szervező: vitéz Galántai Márta Edit, ifjú Kerecsényi Zoltán művelődésszervező, Galántai család.

Emléke szívünkben örökké él.

v. Galántai Márta Edit vitézi alhadnagy

Erdély

Erdélyben a Sóvidéken eggyel kevesebb a vitézek száma...

Emlékét őrizzük 2005. december 3-án, 84. évében elhunyt **vitéz Megyes Mihály** rendtársunknak, aki kiváló, magyarsága mellett kitartó, római katolikus hazafi volt, aki bármikor életét áldozta volna a magyar hazáért.

Akit saját érdem alapján avatott vitézzé 2003. július 23-én vitéz Radnóczy Antal dandártábornok főkapitány úr Csíkszeredában, és aki haláláig hűséges tagja és támogatója volt az erdélyi vitézi rendnek.

2005. december 5-én helyeztük örök nyugalomra római katolikus szertartás szerint, vitézi rendtársai kíséretében a szovátai római katolikus temetőben.

Szováta és Sóvidék
v. Bocskai István
székkapitány

Anglia

Angliában 2006. október 5-én 92 éves korában elhunyt **vitéz Dienes Gyula**. Csendőrként, végigszolgált a háborút, az erdélyi harcokban Marosvásárhelyen és Tordánál súlyos harcban mentette ki egységét. Hosszú éveket töltött a Katpol és az ÁVO börtönében.

1956-ban emigrált, Új-Zélandban telepedett le. A Vitézi Rend régi tagja, msn v. Vargha Gábor jó barátja volt. A nemzeti katonai emigráció tekintélyes tagja. A rend szakadásánál hű maradt v. Radnóczy Antal főkapitányhoz. Három éve Angliába költözött lányához. A Szent László Társaság (1861) és Rend tb. törzsszéktartója volt.

Gyászolják felesége, lánya, veje és valamennyi rendtársa.

v. Imre L.
Nürnberg

Kanada

Búcsú v. Horváth Jánostól

Mélyen Tisztelt Gyászoló Család, Magyar Testvéreim!

Mindig összeszorul a szívem, mikor búcsúztatnom kell egy barátot, bajtársat. De az élet kérlelhetetlen törvényét elfogadva állok itt most ismét, hogy barátomtól, rendtársamtól búcsúzzak. Búcsúzom a montreali magyar közösségben egyik munkástársamtól, családom, barátaink, az MHBK, Vitézi Rend, Szent László Rend nevében. Mind-egyikben tisztségviselő volt. Legrégibbi kapcsolatam az 1958–63-ig tartó Montreali Magyar Egyházak és Egyesületek Nagybizottsága elnöksége alatt volt, mint titkára, segített Jánosnak a magyar közösségi ügyek intézésében. A társ-emigrációkkal szoros kapcsolatot tartottunk. Calgaryban sokat dolgozott a Vitézi Rend és a Szent László Rend életében.

Mikor János barátunkra emlékezünk, meg kell, hogy említssem: nem csak a hősi halottakat kell, hogy tiszteljük,

de kell, hogy emlékezzünk azokra az élő hősökre is, akik a magyar közösségi életben, emigrációs életünkben vállalták a munkát és áldozatvállalást hősi helytállásukkal. Ezek az élő hősök!

Ahogy éveink repülnek felettünk, mindig erősebb benünk a hovatartozás érzése. Magasztos érzés tölt el, hogy magyarnak születünk! Annak a nemzetnek vagyunk fiai, lányai, mely Árpádokat, Hunyadi Jánosokat, Zrínyi Ilonákat adott a világnak, melyet évezredek óta elesett és élő hősök szelleme táplál és éltet, melyet ez a szellem éltetni fog időtlen időkhig!

Vitéz Horváth János nem csak, mint mérnök, de mint a Montreali Magyar Bizottság volt elnöke, a Szent László Rend Nyugat-Kanadai széktartója, a Vitézi Rend Nyugat-Kanadai hadnagya, az MHBK tagja vállalta magyar nemzete szolgálatában a magasztos munkát, felesége, Margitka segítségével. Eerre ma és mindig büszkén emlékezünk.

Szeretett Jánosunk emlékét kegyelettel őrizzük.

Mindenható Magyarok Istene örök nyugalommal adjon neki.

vitéz Estebány Oszkár búcsúztatója

Gyászoló Magyar Testvéreim! Bajtársaim!

Az őszinte megbecsülés és a szeretet végett vagyunk most itt!

Vitéz Estebány Oszkár 1922. április 2-án született. A Katonai Repülő Akadémia elvégzése után a háború 1945-ben szüleivel külföldre kényszerítette.

Itt Montrealban a Canadair (Bombardier) repülőgyárban 1951-től együtt dolgoztam Oszkárral 37 évig. Édesapját is én búcsúztattam halálakor. Oszkár Vitézi Rendünknek tb. székkapitánya volt, és segítségemre volt a Kanadai Vitézi Rend szervezésében. Hosszú évekig vitorlázó repülő tanfolyamot szervezett és oktatott Montrealtól nem messze egy repülőtéren.

Magyar testvéreim, mi, az emigrációba szorult volt harcosok, katonák mindannyian a magyar gondolat szellemi katonái vagyunk. A földi életben meghalt bajtársunk után csak egy betölthetetlen üresség marad, és mi fájó kegyelettel őrizzük a nevüket, emléküket, hiszen hosszú ideig együtt vívtuk velük a mi közös, nagy harcunkat.

Soraink egyre ritkulnak, egyre kevesebben jönnek közenk... és soraink egyre gyarapodnak ott fenn a csillagút milliárd csillaga között, egyre több hűséges bajtárs küldi hozzánk fel-felvillanó esti reménysugarát. Emlékeztetnek régi küzdelmekre, régi barátokra, akik most már odafenn várnak ránk, az örök remény és az örökkévalóság homályában.

A gyászoló családdal és barátokkal együttérezve búcsúzom, magam, családom, minden rendtársam és bajtársam nevében. Isten veled Oszkár! Nyugodj békében!

Montreal, 2007. január 27.

vitéz Detre Gyula László
tb. Tkap.
Montreal

Húsvéti paradoxon

OTT és AKKOR – ITT és MOST

„Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt”

Máté evangéliuma 28. rész 5-6. vers

AKKOR az első húsvét reggelén, OTT az üres sírban elhangzott az a mondat, mely mindent megváltoztatott: „Nincsen itt, mert feltámadt”. Történhet bármi, lehet bár-hogyan, a lényeg, Ő győzött. Győzött a halál felett, az elmúlás, a rettegés, a bujdosás, az üldözés, a hazugság, a csalás, az átverés, a rászedés, és minden felett.

Ezért „Ti ne féljete!”

Ha behunyom a szemem, felrémlenek azok a régi húsvétek. Amikor a templomba menet gyerekként még láttuk annak a régi világnak az utolsóit, ahogy jöttek nagyapáék és dédapáék, jöttek fel a templomba, ki cipőben, ki csizmában, feketében, patyolat ingben, ujjasban, lajbiban, kalapot szorongatva a kérge markokban. Egyenes háttal, kemény tartással, olyan igazi, régi, magyar tartással jöttek. És bár közösben volt az élet, a föld, bár kollektivizálni akarták még a gondolatot is, és még a múltat is el akarták törölni, bár csak az ujjas, a lajbi, a csizma maradt meg abból a régiből, ők nem féltek. Nekik halló fülük volt, hallották az evangéliumot: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt”.

MOST is ugyanazon hangokkal, szavakkal szárnyal az Ige, az örömezenet: „Ne féljete!”. AKKOR, az első húsvétkor, OTT a Feltámadott sírjában elhangzott „Ne féljete!”, s ITT és MOST mi valahogy mégis félünk. Mindig és mindentől. Félünk az élettől és haláltól, elméletektől és tettektől.

Istentől és embertől, kicsiktől és nagyoktól, jóktól és rosszaktól, ünnepektől és hétköznapiaktól, színektől és szürkektől, szárnyalótól és egyhangútól. Mindig és mindentől.

Mi ITT és MOST megváltoztunk, elfelejtettük az OTT és AKKORT, és a győzelem helyett félünk. Szabályos mértani formájú panelházakban élve a lelkünk egyre absztraktabb, sőt torzabb formát vesz fel, s eltávolodunk egymástól. Elrontott barátságok és elfuserált kapcsolatok, tönkrement házasságok és romokban heverő családok, omladozó, vakolathullástól sebhelyes nemzet, üressé vált jelszavak, üressé vált szavak. Mi ITT és MOST félünk.

„Ne féljete!” és mi egyre többet költünk, és mégis kevesebbünk van, többet vásárolunk, de azt kevésbé élvezük. Nekünk valahogy egyre magasabbak az épületeink, de kicsinyesebb a természetünk, egyre szélesebbek az autópályáink, de szűkebb a látókörünk, egyre nagyobbak a házaink és kisebb a családjaink, több kényelmünk van, de kevesebb az időnk. Mi évről évre több képzettséggel, de kevesebb értelemmel, több tudással, de kevesebb belátással rendelkezünk, nekünk több a szakértőnk, mégis több a problémánk, több gyógyszerünk van, de kevesebb az egészségünk. Mi már meghódítottuk a világot, de egyre inkább elveszítjük a bensőnket. Nagyobb dolgokat csinálunk, nem pedig jobb dolgokat, több tervet szövünk, de kevesebbet teljesítünk, megtanultunk rohanni, de elfelejtettünk várni. Mi ITT és MOST félünk.

„Ne féljete!” és mi megsokszorozzuk a javainkat, de csökkentjük az értékünket, túl sokat beszélünk, túl ritkán szeretünk, és túl gyakran gyűlölünk. Mi éveket adtunk az élethez, nem pedig életet az éveknél. Eljutottunk a holdig és vissza, de nehezen megyünk át az út túloldalára azért, hogy a másikkal találkozzunk. Mi ITT és MOST félünk.

„Ne féljete!” és ez MOST a gyors étkezés és a lassú emésztés kora, a nagy emberek és a kis jellemek, a kiemelkedő hasznok és a sekélyes kapcsolatok időszaka, ez ITT a kétkeresős jövedelmek, de a megszűnő családok, a tetszetősebb lakások, de szétesett otthonok korszaka.

Félünk. Mert ITT és MOST az gondoljuk, hogy ez a divat, ez a trendi, ez áll jól. Pedig „nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretetet és a józanság lelkét”. Pedig az Ige MOST is hangzik és ITT is hangzik, és ugyanaz, mint kétezer évvel ezelőtt, mint ahogy régen nagyapáék, dédapáék hallották: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt”.

Ki akarom nyitni a szemem! Akarom látni a Királyt, ahogy jön tankok helyett számacsirkón, hazug szavak helyett igazsággal, hamisság helyett értékekkel, gyűlölet helyett szeretettel. Akarom látni, ahogy jön fel Jeruzsálembe, a Békevár Városába, jön, hogy meghalljon és feltámadjon értünk, a félőkért. „Íme, az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit”. Értünk jött AKKOR, értünk, akik MOST itt vagyunk, akik ITT félünk.

Mert tudom, hogy MOST jön. Jön be a magyar városba, és be a magyar faluba, az utcákra, a terekre, be minden magyar otthonba, és minden magyar szívbe, és az Úr angyala azt kiáltja ITT: „Ne féljete!”! Ne féljete rettegők, elbújtak, elhagyottak, kiforgatottak, becsapottak, átverték és rászedtek, ne féljete, mert FELTÁMADT! Győzött a halál felett, az elmúlás, a rettegés, a bujdosás, az üldözés, a hazugság, a csalás, az átverés, a rászedés, és minden felett.

Hát nyissátok ki ajtókat, mert „Íme, az ajtó előtt állok, s zörgetek”, nyissátok ki a szíveteket és „Ne féljete!”. Legyen a tartásokot egyenes, a fejeket felemelve, mint egykor nagyapáéknak és dédapáéknak, figyeljete, mert Ő szól nektek: „Bízatom, én vagyok, ne féljete!” Ő szól, akinek „adatott minden hatalom mennyen és földön”, aki az „út”, aki az „ajtó”, aki a „feltámadás és az örök élet”. Figyeljete és halljátok meg ITT és MOST, ezen a Húsvéton, ahogy szól hozzátok az Úr angyala: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt”.

Hát ne félj magyar nemzet, Istennek népe, ne félj Keresztény Testvér! Ne félj Vitézi Rend minden tagja, „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítek, sőt győzelmes jobboldallal támogatlak.”

Krisztus feltámadt! Biztonnyal feltámadt!

Áldást, Békeséget, Áldott Feltámadást!

Lovass Sajtos Szilárd

honvéd főhadnagy, református táborigazgató
a TVR mb. törzsszéki hadnagy

TOKAJ-HEGYALJA EGYIK LEGSZEBB ÉS LEGMODERNEBB BORÁSZATA:

A BÉRES SZŐLŐBIRTOK ÉS PINCÉSZET

A világ- és a hazai piacon a Béres Csepp mára fogalommal vált, e márkanév a tokaji aszú ismertségével vetekszik. Annak reményében, hogy a Béres Cseppel hírnevet szerzett Béres család hamarosan a magyar borkészítés terén is nemzetközi tekintélynek örvendhessen, 2002-ben új vállalkozásba kezdett a világorökség részét képező Tokaj-Hegyalján.

A Béres Szőlőbirtok és Pincészet 90 ha-s birtoka a festői Erdőbényén fekszik. Innen került elő a miocénkori összölő, a Vitis Tokaiensis levelének több mint 20 millió éves megkövült lenyomata is. A Béres család eltökélte szándéka, hogy a tokaj-hegyaljai borvidék ezen patinás részén újra csúcsmínőségű borok készüljenek, melyek tovább öregbítik a tokaji bor hírnevét hazánkban és szerte a világon.

Első boraink a 2003-as évszázadból származnak, amely nagyon jó indulást biztosított: a 2003-as, Lőcse dűlőből származó Béres Furmint a hazai és a nemzetközi borversenyeken, Londontól Tokióig nyolc díjat nyert. Szakírók az évszázad egyik legszebb magyar fehérboraként értékelik. Az ígéretes kezdetet további szép eredmények erősítik, és rövidesen piacra kerül a nagy ígéret, a 2003-as évszázadból származó aszú is.

Idén májusban felavatott modern birtokközpontunkba nagy szeretettel várjuk vendégeinket pincelátogatással egybekötött borkóstolóra. A pincészet munkatársainak vezetésével betekintést nyerhetnek a borkészítés minden folyamatába, a szőlő beérkezésétől a palackozásig. A pincelátogatás után kóstolótermünkben megismertetjük Önökkel borainkat, szaküzletünkben pedig kedvezményes, pinceáron történő vásárlásra nyílik lehetőségük. A hely varázsa és a kitűnő borok kóstolása valamennyi vendégünk részére maradandó élményt nyújt.

NYITVA TARTÁS: HÉTKÖZNAP 10–16 ÓRA KÖZÖTT

Ettől eltérő időpont esetén, illetve hétfőig előzetes bejelentkezés alapján várjuk az érdeklődőket. Tel: 06 (20) 985-2642, 06 (20) 985-2239

Címünk: Béres Szőlőbirtok és Pincészet, 3932 Erdőbénye, Lőcse dűlő

Boraink az alábbi borszaküzletekben vásárolhatók meg:

Bortársaság, Bp. I. Batthyány u. 59. ♦ Karaffa Borszaküzlet, Bp. III., Bécsi u. 57–61. ♦ Maligán Boréletterem, Bp. III., Lajos u. 38. ♦ Belvárosi Borszalón, Bp. V., Vármege u. 7. ♦ Préház, Bp. V., Váci u. 10. ♦ In Vino Veritas Borkereskedés, Bp., VII., Dohány u. 58–62. ♦ Ráiker Kft., Bp. VIII., Hős u. 2/A ♦ Cork Kft., Bp. XI., Baranyai u. 19. ♦ Bor és a társa Borszaküzlet, Bp. XII., MOM Park ♦ Szent István Borszaküzlet, Bp. XIII., Pozsonyi u. 49. ♦ Corvinum, Bp. XXII., Dézsmaház u. 19/A ♦ Maborex Plus Kft., Bp., XXII., Campona, Nagytétényi út 34. ♦ Kistücsök Étterem, Borspince és Vinotéka, Balatonszemes, Bajcsy Zs. u. 25. ♦ Rába Vinotéka, Győr, Kisfaludy u. 14. ♦ A Hordó Borszaküzlet, Pécs, Széchenyi tér 17. ♦ Rippl-Vinotéka, Pécs, Jókai tér 7. ♦ Furmint Vinotéka, Tokaj, Jókai u. 42.

Borászatunkat érintő további aktualitásokról, kedvezményes borvásárlási lehetőségekről, rendezvényeinkről a www.beresbor.hu honlapunkon is olvashat.

Tartalom:

Megkészt nekrológ vitéz nagybányai Horthy Miklós halála 50. évfordulójára . 2	
A Vitézi Rend	4
Kenderes, a Horthy család újratemetése. 5	
Emlékmise Kormányzó Úr halálának 50 évfordulóján	6
Meghívó – Előadás-sorozat	7
Könyvajánló	7
Filmajánló	7
Don-kanyar: a magyar nemzettragédia . . 8	
Kitörés – 1945. február 11. A „Becsület Napja”	9
Kegyeleti koszorúzás a budaörsi német–magyar katonai temetőben 9	
Vitézi Bál – 2007. január 27. Budapest, Stefánia Palota.	10
Vitézi bál, Csíkszereda	11
Hagyományörző Vitézi Bál Pápa, 2007. február 17.	11
Vitézi eskütétel, Pálosszentkút, 2006. augusztus 19.	12
Belvárosi templom.	13
Minden magyarok zászlaját avatták fel Budakeszin – 2006. augusztus 21.	16
A Történelmi Vitézi Rend Pápa és Vidéke Alcsoportja – Eseménybeszámoló	16
Rendezvények a Vitézi Rend Közép-Magyarországi Keleti Törzsszék részvételével, illetve szervezésében . . . 17	
Jótekonysági est Budán.	21
Székely törzsszék, Csíkszék	22
Sebő Ödön: A halálra ítélt zászlóalj (előszó)	22
A „köbe vésett történelem” emlékműve	23
Erdély, Csíksomlyó – Vitézavatás 23	
II. Rákóczi Ferenc és bujdosótársai hamvainak újratemetése	24
Rákóczi ünnepségek Kassán	25
Kitüntetések.	26
Ismét tábornok Kisbarnaki Farkas Ferenc, Szálasi elhelyezési kormánybiztosa . . . 27	
A Történelmi Vitézi Rend törzsszékeinek kivonatos programja . . . 28	
Örömhír – Gólyahír.	29
A hadak útjára léptek	30
OTT és AKKOR – ITT és MOST	34
Árpád fejedelemre emlékeznünk kötelesség	36

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

Kiadja: Történelmi Vitézi Rend Egyesület

Felelős kiadó: v. Hunyadi László főkapitány

Felelős szerkesztő: v. Tolnai Eta

Vitézi Tájékoztató Szerkesztősége

Postacím: 1399 Budapest, Pf. 694/123,

e-mail: eta.tolnai@freemail.hu

Honlap címe: www.vitezirend.hu

ÁRPÁD FEJEDELEMRE EMLÉKEZNÜNK KÖTELESSÉG 2007 – ÁRPÁD FEJEDELEM ÉVE

907–2007: A magyarság 1100 éve a Kárpát-medencében

Az újkori magyar állam megalapítója ÁRPÁD Nagyfejedelem. Történelmünk legnagyobb alakja. Államfő, hadvezér, politikus és diplomata volt. Hazát és biztonságot adott népének. Megteremtette a Kárpát-medence politikai és nemzeti egységét.

Álmos fia, Árpád kemény katonai nevelést kapott. Serdülőkorában már ismerte a turáni-magyar harcászat támadó, védekező rendszerét. 20 éves korától vezet hadjáratokat. A Nyék törzs feje lesz, majd 892-ben apjától átveszi a család ősi törzsének, a Megyer törzsnek vezetését. Ő lép diplomáciai kapcsolatba Bölcs Leo bizánci császárral. 894-ben Árpád elrendeli a honvisszafoglaláshoz szükséges katonai és törzsek közötti intézkedések végrehajtását. Ekkor bizonyítja be Árpád államférfiúi rátermettségét, katonai képzettségét összes ismert kortársai felett.

895 tavaszán indultak meg a törzsek az 1200-1800 km-es útra és ugyanezen év őszén elfoglalták helyüket a Kárpát-medencében. Ily nagy területre kiterjedő és egy vezérlő Fejedelem akaratának engedelmeskedő hadműveletnek újabb példája csak Napóleon idejében ismétlődik meg. Árpádhoz hasonló hadvezér hét évszázadon keresztül nem található Európában!

Az új Magyar-Állam megalakulását, megerősödését a nyugati országok vezetői sanda szemmel nézték és az új szomszéd megsemmisítését tűzték ki célul. Luitpold bajor örgróf szövetségeseivel 907. májusában indult Magyarország ellen.

Árpád népe és a velük egyesült őshonos lakosság a békeség és öröm földjén lakozó MAGYARSÁG, a Magyar Birodalom ellen az egyesült európai német-római seregek támadást indítottak. A háború céljaként Lajos király (Ludovicus Rex Germaniae) elrendeli: „Decretum... Ugros eliminandos esse”, vagyis „Rendeljük, hogy a Magyarok kiirtassanak” írja az annalium Boiarum.

Árpád a túlerőben lévő ellenséges sereget júliusban teljesen tönkrevverte. Az ütközetben – Pozsonynál – súlyosan megsebesült és július 7-én, 67 éves korában visszaadta lelkét Istenének.

Hazament.

Népe sorsát szívén viselte. Négy daliás fiát áldozta fel a

honvisszaszerzés és megtartás érdekében: Leventét a bolgár háborúban, Tarhost, Üllőt és Jutast a Pozsonyi csatában.

A Hon-visszafoglalást, a hazajövetelt oly remek stratégiával végrehajtó Árpád nagyfejedelem az ősi Hazának alapkövét tette le akkor, amikor az európai seregek központosított erejének támadásával szemben megóvta népét a pusztítástól és legyőzte Európa egyesült seregeit.

GONDOLJATOK ŐSEINKRE!

Tudjátok-e, mitől terem gazdagon a róna?

Tudjátok-e, mitől piros a fakadó rózsza?

**Kardforgató őseinknek hullott itt a vére,
Ezeréves szép hazánknak minden kis rögére.**

**Gondoljatok őseinkre, mikor rózsát szedtek,
Mondjatok egy imát értük, ha kenyeret szegtek!**

**Foglaltok a nevüket koszorúba, dalba...
GYARAPODJÉK, VIRÁGOZZÉK ÁRPÁD BIRODALMA!**

Pósa Lajos (1850–1914)

„A honfoglalás szó viszonylag újkeletű. Kézai Simon (1283) visszaköltözésének, Thuróczy János (1488) visszatérésnek, Székely István (1559) és Heltai Gáspár (1575) második bejövetelének nevezik Árpád népének a Kárpát-medencébe való beköltözését. De a XIII. század elején Anonymus, 1358-ban a Képes Krónika, 1490-ben Ranzano és 1497-ben Bonfini mester is csak a nagy visszaköltözésről írnak és adnak számot.”